

FOTO: JACEK STYN

50 kilometer i timen Bildespesjal: Reinsdyr invaderer Tromsøby

side 18

ET SEMESTER ELLER TO I UTLANDET: FLERE STUDENTER REISER UT I VERDEN FRA UiT ENN TIDLIGERE

SIDE 5

PRIVAT EIENDOM TIL STUDENTER ØDELAGT: SiTo TAR ANSVAR FOR SKADEN

SIDE 8

STUDENTUKA: TOSMA ROCKET HÅKON-SCENE

SIDE 22

FOKUS PÅ TEATER: LES OM REKVIEM FOR EIN GRIS (FERSKE SCENER) OG HEDWIG AND THE ANGRY INCH (HÅLOGALAND)

SIDE 23

LEDER

BARBARA LESZ, ANSVARLIG REDAKTØR
BARBARA@UTROPIA.NO

To viktige valg

Snart får vi vite hvem som blir den nye rektor. Valget er viktig for studentene fordi den skal direkte påvirke deres fremtid. At studentene kan delta i valget er kanskje helt åpenlyst i Norge, men ikke i mange andre europeiske land. Mennesker har en tendens til å ta ting for gitt, og jeg håper at det ikke skjer med rektorvalget.

Det kan være litt vanskelig å forstå hvilke forandringer et slikt valg kan bringe i vår hverdag. Rektor bestemmer ikke detaljene rundt studentlivet, men er med på forming av de store avgjørelsene som påvirker alle studenter. Om de ikke påvirker oss, skal de sikkert påvirke de fremtidige studentene. En kan undre – hvorfor bry oss om de som kommer etter oss? Fordi de skal påvirke vår fremtid, svarer jeg, og det kan ikke undervurderes.

Det kommer også ganske snart et annet valg: Studentvalg. Resultater av dette valget har direkte innvirkning på oss. Men fortsatt er det ikke så mange studenter som bryr seg om valget eller om studentdemokratiet. Det er uheldig. Når fokuset på rektorvalg er så stort i tillegg, er det i fare for å overskygge studentvalget.

Studentvalget påvirker sammensetningen av arbeidsutvalget: fire personer som jobber for å gjøre hverdagen vår lettere og kjempe for studentenes rettigheter. Den som ikke deltar i studentvalget må antas å være likegyldig for hvem som kommer til å utgjøre AU. Det finnes flere problemer som nåtidig AU kjemper mot og det neste skal måtte kjempe med, fordi problemstillingene er komplekse nok til å ta over ett års tid.

For eksempel er boligkrisen ikke ferdigtaket, og det neste studentparlamentet og arbeidsutvalget må kjempe for å få enda flere studentboliger. En annen sak er det nye studenthuset Driv, som flytter fra lokalet i Søndre Tollbodgate, men har ennå hindringer i gjennomføringen av planen. Hvem og hvordan skal takle problemet avhenger direkte av avgjørelsene til arbeidsutvalget og studentparlamentet. Hvis du tar en avgjørelse på ikke å stemme, betyr det at du ikke bryr deg om disse problemene. Da er du likegyldig til hvor de nye studentene skal bo eller hvor og for hvor mye du vil kjøpe din studentpils.

Pressens Faglige Utvalg: (PFU) er et klageorgan oppnevnt av Norsk Presseforbund. Organet behandler klager mot pressen i presseetiske spørsmål. Adresse: Rådhusgt. 17, postboks 46 sentrum, 0101 Oslo. Telefon: 22405040. Utopia arbeider etter reglene i vær varsomplakaten for got presseskikk. Den som føler seg rammet av urettmessig avisomtale, oppfordres til å kontakte redaksjonen.

UTROPIA

ANSVARLIG REDAKTØR:
BARBARA LESZ
BARBARA@UTROPIA.NO

KULTURREDAKTØR:
KASIA MIKOLAJEWSKA
KASIA@UTROPIA.NO

NYHETSREDAKTØR:
MAGDALENA BUDÍNOVÁ
MAGDALENA@UTROPIA.NO

LAYOUTANSVARLIG:
AARON TESCHNER
LAYOUT@UTROPIA.NO

FOTOREDAKTØR:
THOMAS BUIKEMA
FJÆRTOFT
FOTO@UTROPIA.NO

SPORTSREDAKTØR:
SYLWIA SMIGIEL
SPORT@UTROPIA.NO

**ØKONOMI- OG
ANNONSEANSVARLIG**
NATALIA MAZUR
ANNONSE@UTROPIA.NO

NETTREDAKTØR:
CAMERON THOMPSON
CAMERON@UTROPIA.NO

TRYKK:
NR1 TRYKK TROMSØ

BESØKSADRESSE:
UNIVERSITETET I TROMSØ
TEORIFAGBYGGET 2 - 2.138
TELEFON: 77 62 09 60
WEB: WWW.UTROPIA.NO
E-POST: REDAKTOR@
UTROPIA.NO

POSTADRESSE:
UTROPIA - STUDENTAVISA I
TROMSØ
UNIVERSITETET I TROMSØ/
HOVEDGÅRDEN
9037 TROMSØ

Oversikt

Nyheter

side 4

Nyhetsutdrag	side 04
Flere studenter reiser ut i verden fra UiT enn tidligere	side 05
Et liv uten vann: for oss en hypotetisk situasjon	side 06
The CPS changes Director, but not direction	side 07
Students' private property destroyed: students interview	side 08
Students' private property destroyed: SiTØ Interview	side 09
Pop up café opens in Tromsø	side 10
Indirekte kreftrammet	side 12

Meninger

side 13

Riktig kjønn på rett sted?	side 13
Disgrace!	side 13
Fashion of the CriPhone	side 14
Ingen pornografi, ingen forbrytelse?	side 15
Valentine's Day. Hva er det for noe egentlig?	side 16
Leserinnlegg av AU	side 17

Sport

side 18

Reinkappkjøring 2013	side 18
Den moderne Zorro...	side 19
The Aktive studenter i Tromsø	side 20
Hit Aktive studenter i Tromsø: Northern Lights Hunting	side 21

Kultur

side 22

StudentUka	
StudentUka13:TOSMA	side 22
Teater	
Hedwig and the Angry Inch	side 23
Mistero Buffo	side 23
Rekviem for ein gris: review	side 24
Rekviem for ein gris: intervju	side 25
Nils Valkepaa	side 26
Bakeriet	side 26
Musikk	
Valkyrien Allstars	side 27
Kid Exodus - only pics	side 27
Erik Storband m/Marit	side 27
Metal Page	side 28
CD anmeldelser	side 29
Gravlund	side 29
Blaahoe	side 29
The Bullet For My Valentine	side 29
The Ruby Suns	side 29
When You Slept	side 29
Filmanmeldelse	side 30
Die Hard	side 30
Zero Dark Thirty	side 30
VT Spalten	side 30
Kunst	side 31
Veiled Rebellion	side 31
Terje Sporse	side 31
Kunst på Campus	side 32
Small Projects: Greener on the other side	side 32
Bok	side 33
Den elektriske skogen	side 33
Spill	side 33
Proteus	side 33

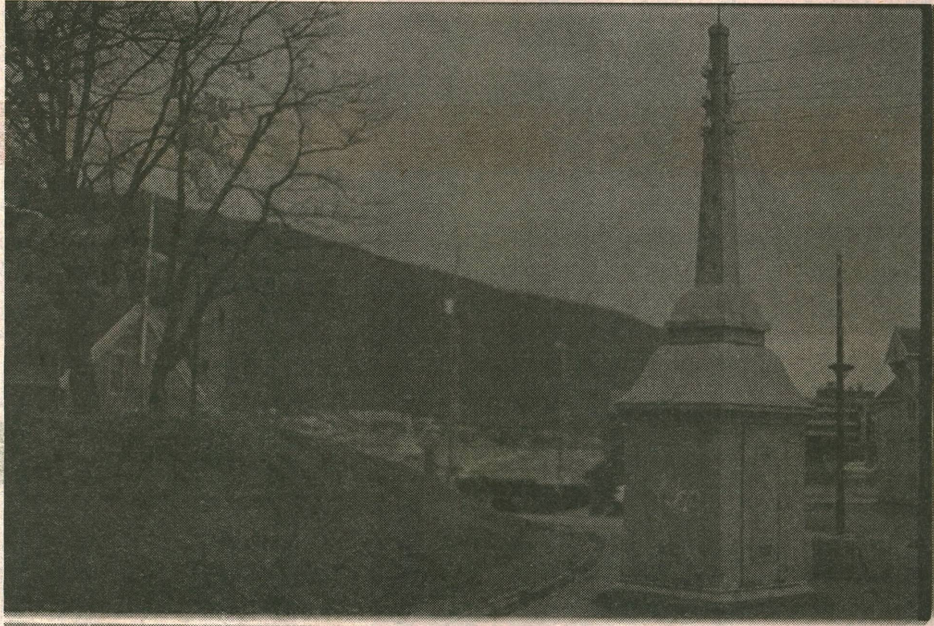
Underholdning

side 34

International Recipe	side 34
Kjemien Rundt Oss	side 34
Back Page	side 35

Bildespesial: Tromsø i svart og hvit

ALLE FOTO: RITA AZAR SVENDSEN

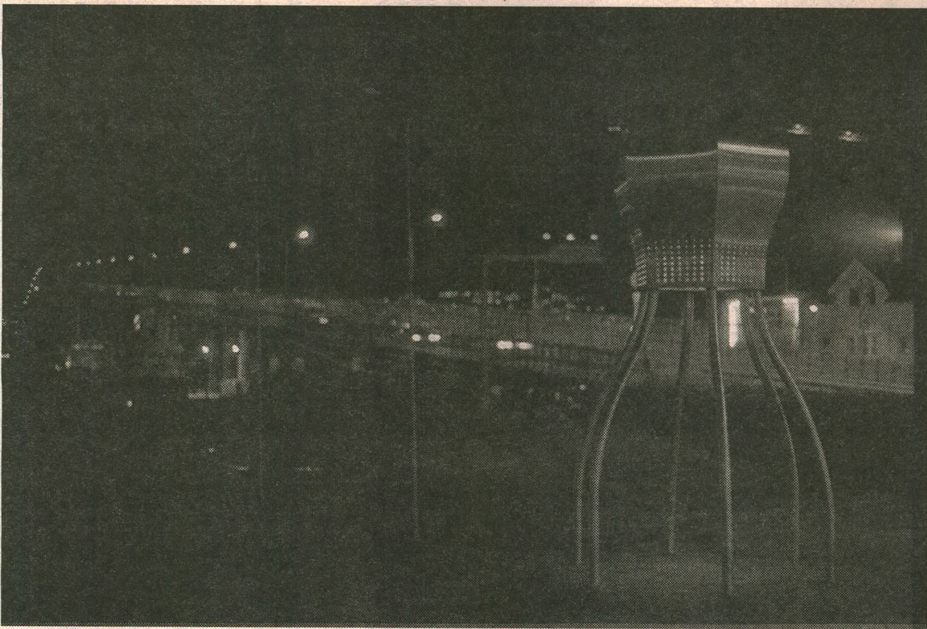
SKANSEN

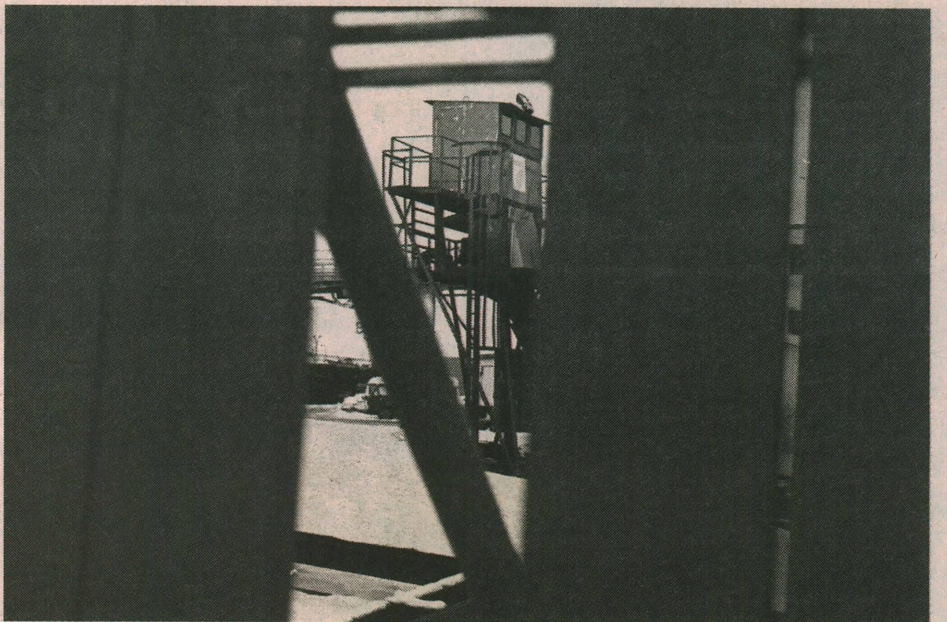
HUSTAK

KAI TROMSØ

TROMSØBRUA

HAVNEVERKSTED

Utropiafor

35 år siden

1978:

Utropias redaksjonen skriver hva de vil med avisa. De har forpliktet seg til å stå på Sosialistisk Front program.

10 år siden

2003:

Journalister fra Utropia skriver om Vaclav Havel som hadde trukket seg etter å ha vært president i Tsjekia siden 1989.

Nyhetsutdrag

Pressemelding, Arvid Ellingsen, Forskerforbundet: Universitetene og høyskolene står foran en historisk høy aldersavgang

En ny undersøkelse som NIFU har utført på oppdrag fra Forskerforbundet viser at universitetene og høyskolene står overfor store rekrutteringsutfordringer i de nærmeste årene. Bare på de 10 siste årene (2001-2011) har snittalderen for professorer i Norge økt med mer enn 2 år til 56,6 år, og i løpet av kort tid blir 650 av landets professorer pensjonert.

Undersøkelsen fra NIFU viser at i de siste 10 årene har andelen tilsatte i ordinære vitenskapelige stillinger over 65 år økt fra 4,5 % til 11,5 %. Både andelen og gjennomsnittsalderen er økende og bekrefter at vi nå står midt opp i det mye omtalte generasjonsskiftet i akademia.

- Forskerforbundet er bekymret over at så mange som 1350 vitenskapelig ansatte kommer til å gå av med pensjon i løpet av svært kort tid, sier Petter Aaslestad, leder i Forskerforbundet.

Undersøkelsen viser at andelen professorer over 60 år har økt fra 29 % siden 2001 til 41 % i 2011. Innen en 10-årsperiode må universitetene og høyskolene erstatte nesten hver 2. professor. På enkelte fagområder er situasjonen særlig kritisk.

Nyheter, UiT: Fusjonen godkjent av regjeringen

I dag fredag, ble det vedtatt med en kongelig resolusjon at Universitetet i Tromsø og Høgskolen i Finnmark slås sammen fra 1. august i år.

Fusjonen trer altså i kraft om litt over fem måneder, og det nye navnet blir fra da av Universitetet i Tromsø – Norges arktiske universitet. Det er regjeringen som har fastsatt navnet.

Regjeringen har i dag etablert et nytt stort universitet i Norge. Det er et offensivt grep som viser at regjeringen tar utfordringene med faglig bærekraft, konkurranse og arbeidsdeling i sektoren på alvor. Nå kan vi sammen skape vekst i høgre utdanning og forskning i Norges viktigste satsingsområde, sier rektorene Jarle Aarbakke og Sveinung Eikeland i en felles uttalelse.

- Navnet viser tydelig regjeringens vektlegging av at universitetet er et sentralt verktøy for å ivareta nasjonale interesser i nord, sier Aarbakke og Eikeland.

Nyheter, UiT: Aldri før har det vært så mange nominerte til UiTs priser som i år.

Hele 43 kandidater er nominert i de fire klassene der det deles ut en pris. Prisene er ment som inspirasjon for fagmiljøene ved universitetet, og de deles ut til personer eller grupper som har utmerket seg i særlig grad innen forskning, formidling, utdanning og innovasjon,

Hver av prisene er på kr 50 000, og et diplom. Prisene deles ut på universitetets årsfest, som i år avholdes 4. april.

Utropia søker Layoutansvarlig

50 % stilling ledig fra 15. mars 2013 eller etter nærmere avtale.

Som Layoutansvarlig har du ansvar for Utropias layout. Stillingen krever personlig engasjement og erfaring med Adobe InDesign og Adobe Photoshop. Stillingen kan kreve korte perioder av intensivt arbeid fulgte av perioder med lavere arbeidsbelastning.

Stillingen lønnes med 50.000,- i året.

Søknad med CV og attester leveres til

redaktor@utropia.no

--eller--

Utropia – Studentavisen i Tromsø

v/Barbara Lesz,

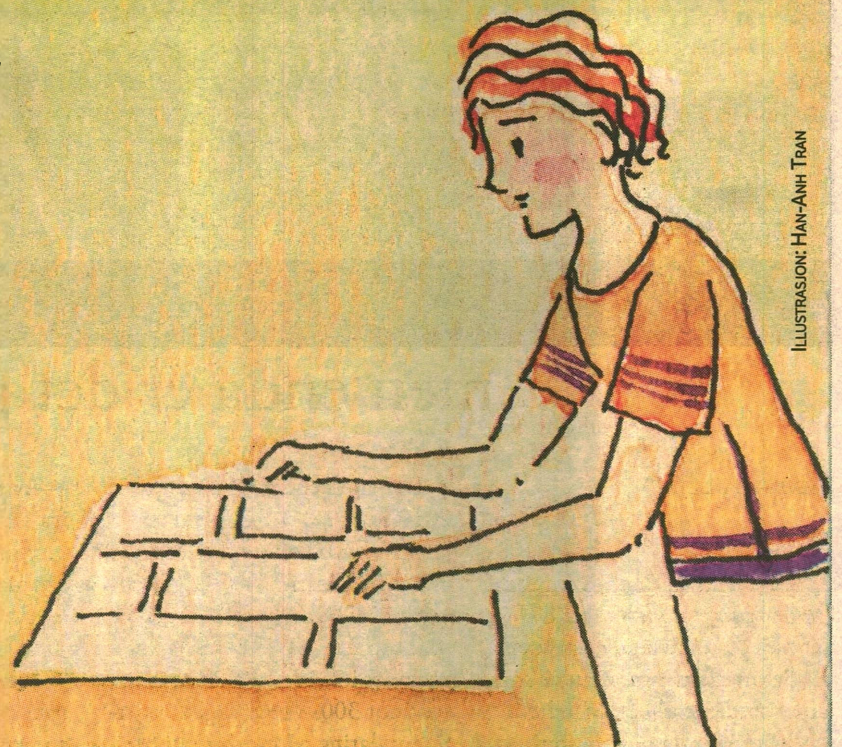
Universitetet i Tromsø / Hovedgården

9037 Tromsø.

--Fristen er: 07. mars 2013 --

For spørsmål om stillingen, ring

77 64 59 01 eller 94 10 12 83

ILLUSTRASJON: HAN-ANH TRAN

VERDENSTEATRET

K I N O

RUST OG BEIN

18. FEB

En av årets aller beste filmer.
Bergens Avisen

Et moderne og tøft samtidsdrama.
Aftenposten

Ein oppsiktsvekkjande, intens, original og
innholdsrik film Klassekampen

Se www.verdensteatret.no
for hele månedens program.
Følg oss på Facebook!

Flere studenter reiser ut i verden fra UiT enn tidligere

FOTO: THOMAS BUIKEMA FJÆRTOFT

...men enda er det plass til mange, mange fler!

STEWART HÅSETH

De fleste som studerer ved UiT har nok på ulike måter lagt merke til alle utvekslingsstudentene som farger studentmiljøet. Mindre synlig er naturlig nok de som velger å være deltidsstudenter fra UiT, og som reiser til USA eller andre destinasjoner for å bli internasjonalt skolerte for en periode.

Gledelig oppgang

15. februar gitt fristen for å melde seg opp som utvekslingsstudent til høstsemesteret 2013. Stadig flere studenter ser muligheten for å utvide sine horisonter med et delstudie i utlandet.

—Det er en enorm økning fra 2010 til 2012, sier rådgiver for seksjon for internasjonalisering av studier, Astrid Brokke. Ifølge tall fra NSD var det 61 studenter som dro fra UiT for å studere i utlandet i 2010. I 2012 var tallet omtrent 300. Vi har ingen naturlig forklaring på hvorfor det har blitt en slik gledelig økning, men det er fremdeles flere studenter som kommer til UiT enn dem som reiser ut.

—Vi ser at et godt engelskspråklig tilbud er viktig for dem som oppsøker oss, sier seksjonsleder for internasjonalisering av studier, Andreas Holm Bakke. Derfor velger mange USA som destinasjon for sine studier, og da spesielt University of California, Berkeley.

—Av andre land som studenter fra UiT reiser til, er Storbritannia, Frankrike, Canada og Spania høyt opp på listene, legger Brokke til.

—Selv om de fleste landene som er med i Erasmusavtalen har en form for språkskole i forbindelse med studiene, er det overraskende få som velger å bli Erasmusstudenter, fremholder Brokke. Da mange av Universitetene i Storbritannia velger å stå utenfor Erasmusordningen, velger heller studenter fra Norge å få hjelp fra Låneplassen enn via Erasmus. Studenter velger heller hvilket land de vil studere i, enn hvilke institusjoner som passer best til deres studier.

Næringslivet ønsker studenter som har studert i utlandet

Det å ta et semester i utlandet kan gi deg drømmejobben.

—For oss i Nexus er det viktig at studentene har en forståelse for de ulike kulturene de kan møte i sitt virke, sier HR for Nexus, Anne-Lise Aukner. Vi ønsker oss studenter som har studert og hatt praksis i utlandet, for da vet vi at de har noe kjennskap til andre kulturer. Både Nexus og andre internasjonale selskaper møter utfordringer i arbeidshverdagen, og studenter med noe erfaring med andre kulturer velges gjerne fremfor dem som har en master eller bachelor kun tatt på samme institusjon.

—Vi ønsker også at flere studenter har praksis fra utlandet. Det er mange ting som ikke kan læres på skolebenken, og jo før studentene kommer ut i praksis jo bedre. Det er noen institusjoner i Norge som har avtaler med ulike internasjonale selskaper, men dette er noe som bør bli bedre nedfelt i studiene, avslutter Aukner.

—Per i dag er det ikke noen studenter fra UiT som har søkt om praksisplasser i utlandet, sier Brokke. Det er likevel ikke noe som er til hinder for dette. Vi har søknadsskjemaer fra Erasmus, og om studentene nå i samarbeid med sin fagleder kan se på mulighetene for praksis, kan de være forberedt til neste søknadsfrist som er 1. oktober.

FAKTABOKS:

Studenter ved UiT tilbys 4 ulike stipendprogram.

Erasmus: Erasmus ble opprettet i 1987 og er verdens største utvekslingsprogram og støtter utveksling av studenter innenfor EU og EØS-land.

Barentsplus: Barentsplus er en stipendordning for nordnorske studenter og studenter fra Nordvest-Russland.

North2north: north2north er en stipendordning under Arktisk universitet og er forbeholdt studenter og ansatte på Nordkalotten som ønsker å ta et utvekslingsopphold ved en partnerinstitusjon innenfor Arktisk universitet.

Nordplus/Nordlys: Nordplus finansieres av Nordisk ministerråd.

Et liv uten vann: for oss en hypotetisk situasjon

FOTO: "WATER" AV PIERRE HOLTZ FOR UNICEF

2013 er FNs internasjonale år for vannsamarbeid og FN-sambandet holder en kortfilmkonkurranse med et liv uten vann som tema.

THEA VINGE
THEAVINGE@LIVE.NO

Tim Dassler forteller at FN-sambandet vil rette fokus mot vann og vannsamarbeid i 2013 gjennom denne kortfilmkonkurransen.

For en milliard mennesker er det å leve uten tilstrekkelig rent vann en hard realitet.

- Vann er en avgjørende faktor i mange konfliktområder. Ifølge FN fins det nok vann i verden til alle, men vann brukes ofte som maktmiddel i politiske konflikter, sier Dassler.

Vinn 10.000 kr

- Bruker du stemmen din gjennom å lage film er sjansen for at du vil bli hørt og sett mye større, mener Dassler. Han legger til at det å lage film tilrettelegger for at man kan fokusere på temaer man ellers ikke ville ha fått gjennomslag for.

Vinneren av konkurransen kåres ved at den kortfilmen med flest likes på YouTube går av med seieren; og premien på 10.000 kr.

- Det fins ingen ekspertjury, det handler om å spre budskapet til så

mange mennesker som mulig. Vi forventer ikke at noen skal skrive en avhandling om hvor viktig vann er, men å lage en film med mobiltelefonen og å spre den gjennom sosiale medier er noe de fleste unge mennesker vet hvordan man gjør.

"Ofte er vi bare passive konsumenter, men det kan være gøy å lage ting selv".

FN-sambandet og deres samarbeidspartnere ønsker gjennom konkurransen å oppfordre unge mellom 15 og 26 år til å gjøre seg

opp egne tanker rundt problematikken. De har tilrettelagt for at deltakerne enkelt skal kunne finne inspirasjon og fakta om temaet.

- Vi har laget egne temasider om vann - og all info på disse sidene er FN-godkjent og tre-dobbeltsjekka.

FN-sambandet ønsker å vekke interesse for temaene de jobber med, spesielt hos unge mennesker.

- Hvis folk begynner å bruke fn.no mer aktivt, for eksempel til å informere seg om spørsmål

og utfordringer som krever mellomnasjonalt samarbeid er dette noe FN-sambandet synes er kjempekul.

Dassler synes at denne kortfilmkonkurransen er et kreativt alternativ til det han mener er tørr enveiskommunikasjon om FN. Han håper at YouTube-konkurransen er noe som både ungdom og studenter synes er spennende.

- Det som er viktigst for oss er at vi klarer å kommunisere også med unge mennesker og møter de der de er; på sosiale medier.

Filmveksthuset Tvibit har laget Tips & Triks & Teknikker om hvordan man lager film med mobiltelefon. All info finnes på fn.no/umov.

The CPS changes Director, but not direction

FOTO: MARIA ISABELLA MIKALSEN

The Center of Peace Studies at the University of Tromsø has recently appointed a new Director, Christine Smith-Simonsen, a well known academic figure at the University of Tromsø.

SARA LUPINI
SARALUPINI@GMAIL.COM

Utropia met her to find out what will be the new CPS framework. During the last 10 years the Center has gradually gained popularity mostly due to the Master in Peace and Conflict Transformation (MPCT) that attracts students from all over the world.

“We are few on this boat, but when rowing in the same direction we are strong.”

Smith-Simonsen holds a doctorate in African history. During the last years she has actively collaborated with the CPS, teaching and supervising MPCT students

and above all, being part of the CPS program board and the CPS board.

—To have been part of these boards is something that is helping me now in the transition to the Director position. I already know the people who I'm working with and the main features of the Center. It is fundamental to engage in fruitful collaboration to achieve our goals, she says.

Sure enough the CPS staff consists of a limited number of people earnestly convinced about the importance of being a team, being passionate and being able to work together.

—We are few and all on the

same boat, points out the Director, but when rowing in the same direction we are strong. That's why, maybe, the CPS, despite of its young age, is largely recognized as a consolidated reality.

A strong focus on regional dynamics

The Director expresses her full confidence in what has been done so far at the CPS. She does not wish to change the direction taken. In addition to building on the existing resources, she aims at expanding the academic staff in order to strengthen both the MPCT and the research front of the center. So what is the vision regarding CPS' future?

—We need a strong focus on re-

gional dynamics. Our geographical position helps us, explains Simonsen.

The idea is that CPS should remain integrated within the regional panorama while maintaining a global perspective, focusing on those issues that affect UiT locally while opening it up to challenges from abroad. The framework that emerged during the Arctic frontier conferences, for example, seems to be a good start.

Building bridges is demanding but well worth it

The Director continues explaining:

—CPS has built its success on strong and constructive working

relations, contacts and collaborations with other academic institutions and research centers, both locally and globally. Building bridges is demanding but that's what we need to achieve our goals.

Moreover, Simonsen seems to have some practical ideas about how to reach those goals and how to promote CPS, for example strengthening the MPCT Alumni network, being more involved in local NGOs and Student Associations, fostering contacts among academics. There will also be some sort of advertising campaign, the CPS flyers will probably continue to pop up on conference tables and soon there will be an exploration of social network platforms.

Students' private property destroyed

FOTO: KASIA MIKOLAJEWSKA

Livia Nardini and Katharina Streuff describe how their property was destroyed in the student apartments in Storelva

INTERVJUER AV:
FRANCESCO POGLIANO

The incident further involves a kitchen renovation, lack of communication with SITO and works that don't go according to plan. What happened exactly?

The story

Two weeks ago, on a Friday, came a worker into the student apartment putting a note on every door stating that beginning from Monday works for the renovation of the kitchen would have begun and that the students were supposed to move all of their personal stuff from there, except for things that could stay in the fridge.

The students moved into the apartments during summer and in order to supply the lacking furniture of the kitchen they bought a couch and two shelves, as the contract said nothing against further furnishing by the renters. Since the couch and the shelves were

too big to have in their rooms, the students left a note on the table in the centre of the kitchen asking if they could leave these pieces of furniture there because of that inconvenient.

For the first three days of the works couch and shelves were still there, but on the evening of the fourth day (Thursday) they were not there anymore. Asking the workers about it the very next day, the students found out that the furniture was taken out and destroyed by the workers appealing to the first note, discharging themselves from all responsibility. When the students referred to their own note, the workers answered that they didn't see it or that it wasn't of their concern.

Two days' notice and the expected work time

"The first thing we got a little upset about, was that they gave us just two days notice to move all of our stuff before the actual be-

ginning of the works, moreover during the weekend, says Livia, people could have been away and might have not read the note in time."

The note stated that the kitchen wouldn't have been available for the first two/three days but then again available for the rest of the works that would have taken between one and two weeks. Ironically enough, the kitchen was available the first three days but then the table was moved against the fridge and the stove disconnected. This prevented the students to access their food without moving all the furniture in front of the fridge and in any case hindered any attempt to use the kitchen at all in order to cook it. Assia, a flatmate, went to SITO asking if they could get a refund for this inconvenience (not stated in the note) but they answered that it was maintenance work and they had all the rights to come and go as they please do what they were doing.

"I understand them: some of the rooms are occupied all year round, it would be hard to find a time where nobody is there in order to do these works, admits Katharina, on the other hand, if six people are living there, you expect the workers to use the shortest amount of time, at least to respect the plans. If instead of three they used nine days impeding us to use the kitchen, something went wrong in the organisation of it all."

The destroyed furniture

"The excuse that they didn't see our note is quite weird in my opinion, since it was left on the kitchen table in the centre of the room and the table was moved. They must have seen it, says Katharina, the weekend before the works we discussed about whether to move the furniture or not, but decided to leave it there and leave a note instead, appealing to common sense, that no person in their right mind would destroy perfectly good furniture without talking

to the owner first. Especially if said owner is at home and available for communication throughout the entire time. Moreover we have a storage room in front of the house and they had the key for it, they could have moved the furniture there or left a note for us asking to move the furniture, but they didn't. Communication was a complete failure."

"We saw the destroyed couch, and it must have taken a hideous amount of time to reduce it to pieces. There could have been a lot of other solution, like putting it in front of the garbage container waiting for the Remiks people to pick it up, as the people in the Storelva community do. In this way people get to take things that others don't need. I can't understand the thought-process behind destroying a completely fine piece of furniture. When asking, everybody's denying responsibility or blaming it someone else. So nobody admits that something went wrong, but something did definitely go wrong."

“It has been a misunderstanding on both sides”

GURI ANNE NILSEN

FOTO: JUAN PABLO

On Wednesday, Utopia interviewed Guri Anne Nilsen from SITO about the Storelva- situation in order to better understand SITO's point of view

Pertaining to the short notice given to the students, SITO states that renovations have to happen and people may live in the residences all year round, therefore it's quite inevitable to bother somebody.

“On the other hand, I agree with the students saying that they had too short notice considering the fact that there was a weekend in between”, she says, and adds, “we should have given them more notice before the renovation began”

Water and stove not available for more time than expected

“These are problems that come with renovations and we cannot avoid. We try consequently, to be done with the work as quick as we can”, says Nilsen, and adds, “that in SITO they are used to renovations that proceed according to plan (as they should), but sometimes pro-

blems happen and they can just apologize to the residents for this”.

The couch and shelves incident

The workers say they saw no note and thought they had to throw the couch and shelves away.

In my opinion, it has been a misunderstanding on both sides: the students thought the workers understood the message on the kitchen table and the workers thought the students knew the couch would have been thrown away. Therefore, nobody asked anything about it so the incident happened.

About the destruction of the sofa, Nilsen answers that she personally doesn't know what the purpose behind it was.

“Probably”, she says, “it was in order to take up less room inside

the truck. We try not to put any big items in the front of a Remiks container because we know they don't like it very much, and that's why they didn't put the sofa there”.

What will be SITO's next move?

“We have gotten two letters from the residents, and the first move has been to answer them and apologize and promise to give them longer time to move their items in the future. About the sofa, no plan has yet been drawn, but one thing is for certain, we are going to contact the students and try to come up with a solution.”

Våre blide og flinke Tannpleiere
Christina og Kristin ønsker deg velkommen

- Undersøkelse med to røntgen, tannsteinsrens og puss kr 870,-
- Tannbleiking kr 3000,-
- Tannsmykker, saltblåsing etc.

Studentrabatt 20% på disse prisene. Gjelder også på behandling utført av tannlege. Husk studentbevis.

Tenner i sentrum

Tannlege Kjærstad AS

Storgata 39, Tromsø,
tlf 776 83 188

resepsjon@tannlegekjaerstad.nhn.no

Tannlege Jan Erik Kjærstad
Tannpleiere Kristin Solvang og Christina Fredheim

Ring for time:

Northernmost pop up café opens in Tromsø

FOTO: THOMAS BUIKEMA FJÆRTOFT

Utopia meets Jon A Haug on Tuesday evening at his new pop up Café named Sun Train.

MAGDALÉNA BUDÍNOVÁ
MAGDALENA@UTROPIA.NO

Haug is a full-time bachelor student and he also runs an IT company. Today he openly answers questions about his motivation and challenges.

—I always had the interest in doing something. I have quite a creative mind. So if I get an idea about something I wanted to do I do it. For example the IT company – it is something that I wanted to do since I was a ten years old. I have also dreamed about a restaurant. I used to work in restaurants myself, but I never quite found something that I would like, so I think it's better to create one, answers Haug to our question about if he always wanted to be a businessman.

He tells us that he has not found a place in Tromsø which has the things he would like to see in café—a place where you can hang out with friends and where good, relaxing music plays - like Carribean or African – something exotic.

—Sun Train is a place to relax. The food is also an important part of this place. I have not found yet a place in Tromsø where they would make good spicy food. I want to eat food with flavour that you will remember. Also, if I eat outside I do not want the food to take too much money out of my pocket if I am a student. I want to come back in a week or in a few days, and I want to be able to afford that. The Concept of pop-up café

A pop-up cafe is a place that is not open every day and is only open

for special events. However, Haug says that he can be open every day if people will just call him that they want an event to take place in Sun Train. The place can be for example booked for a birthday celebration. He nevertheless emphasizes that Sun Train is not a club:

—We are more like a vorspiel place with affordable beverages, food and smoothies. We turn the music down at 23:00 because there are apartments here in the building. From 20:00 we dance. Then if you want to go to town, you go to town, explains Haug, then he adds: I do this with a very low budget, like less profit more fun kind of a concept, it's quite though to say honestly, but we have a lot of fantastic people helping out.

Network and volunteers are the key

The employees in Sun Train are all volunteers – people from Haug's network of friends, friends of friends, etc. In return they get food and beverages for free and Haug writes recommendations for them, especially if they have done well. Then they can use this when they apply for jobs at some other place.

—The cool thing I think is that the volunteers have a lot of freedom and a great opportunity to have an impact on the design and culture of the place. They can be creative and have fewer restrictions. Also if we succeed with what we're trying to do, we may even be building our own hang-out and even our future paycheck - in the form of a job.

And how does he deal with the pressure of the restaurant and café market in Tromsø?

—I talk to people a lot. I pick their brains and I find out what their needs and interests are. I see the common interest, I see if there is something missing. I have been talking to people about this since I came here – which was two years ago. Also, as for a piece of motivation for those ones out there who also has an idea to start a venture. I want to tell them something: do not be scared. There is something that is called intuition, follow this. If you have an idea, the picture in your head so I can guarantee you it can become reality if you make it your main interest and your will.

So just go for it.

FOTO: THOMAS BUIKEMA FJÆRTOFT

Studere på Svalbard?

Universitetscenteret på Svalbard tilbyr studier i
biologi, geologi, geofysikk og teknologi

Søknadsfrist: 15. april
Mer info: www.unis.no

© WWW.CHILDRUP.NO | 8011 6855 | nordnorge.no

ILLUSTRASJON AV HA ANH TRAN

Indirekte kreftrammet

ERLEND OG KONA HANS ANNIKEN GOLF ROKSETH SOM HAR KREFT.

FOTO: PRIVAT

Erlend S. Rokseth er 28 år og pårørende. I 2009 møtte han sin store kjærlighet Anniken, men det var også året hun fikk en kreftdiagnose. Det å være pårørende og dermed indirekte kreftrammet har til tider vært vanskelig for Erlend, men å møte andre som har vært igjennom tilnærmet samme situasjon har vært en viktig støtte.

MARTE GRÅBERG
KREFTFORENINGEN

Erlend hadde bare kjent Anniken i noen få måneder da hun begynte å bli syk. De gikk fra å være et nyforelsket par i Alta til å ha et avstandsforhold på kort tid, og Anniken måtte igjennom mange tøffe undersøkelser. Hun flyttet til Sørlandet for å være i nærheten av familie og behandlingstilstander, mens Erlend ble igjen i Alta og fortsatte studiene.

— Dette var en vanskelig tid for oss, men jeg dro på besøk en gang i måneden for å være med Anniken i det hun gikk igjen-

nom, sier Erlend. — Hun holdt meg oppdatert på alt som skjedde og som skulle skje, noe som var veldig overveldende informasjon å få selv om jeg er helt sikker på at hun silte ut det verste sånn at det ikke skulle bli for mye for meg, legger han til.

Viktig støttespiller

Erlend snakket ikke med noen profesjonelle i starten og ville helst ikke bry legene og kaste bort tiden deres. Over tre år etter kjemper Anniken fortsatt mot kreftsykdommen, og Erlend har nå endelig fått et møte med psykolog — og det først etter at det ble en risiko for at han måtte

sykemelde seg.

— Den pårørende er en av de viktigste støttespillerne for den kreftsyke i en sånn situasjon, så å informere og styrke den pårørende tror jeg kan være en viktig ting, sier han. — Det kan ikke ha vært enkelt for Anniken å håndtere og sitte med hele informasjonsansvaret samtidig som hun skulle være sterk og takle alt hun skulle igjennom.

Erlend og Anniken engasjerer seg i Ungdomsgruppen i Kreftforeningen på fast basis og har gjort det lenge. De ser viktigheten av at en slik organisasjon finnes og ønsker å ha innvirkning på hvilke

tilbud og aktiviteter som settes i gang. En ting Erlend har savnet i det han har gått igjennom er det å møte andre som har vært igjennom noe av det samme som han.

— Jeg tror jeg kunne fått mye støtte gjennom å møte likemenn, noen som har erfaring med det jeg skulle igjennom og få høre hvordan de har taklet det. Gjerne noen med livserfaring, men også det å møte ungdom som er i samme situasjon som meg og Anniken har en stor verdi, sier han.

Frivillig innsats

Kreftforeningen ønsker alle mellom 18 og 35 år med opplevelser

av kreft i familien til å bli gruppeledere, og bidra til å organisere møteplasser for ungdom som pårørende. Man kan være med å bruke sine erfaringer og være en støtte for andre som trenger det. En får være med på å utvikle konseptet og påvirke innholdet på møteplassene, i tillegg til muligheten for å delta i en spennende opplæringshelg sammen med andre gruppeledere. Som takk får man en attest for sin frivillige innsats, i tillegg til mange gode erfaringer. De som ønsker å gjøre en frivillig innsats kan ta kontakt med Kreftforeningen.

Riktig kjønn på rett sted?

KOMMENTAR AV KINE JOHANSEN

Etter 11 år med Jarle Aarbakke ved roret skal Universitetet i Tromsø igjen velge ny rektor. Det er naturligvis knyttet stor spenning til hvem etterfølgeren blir, hvilket lag vedkommende har bak seg og ikke minst hvilken retning de vil ta denne store, viktige kunnskapsinstitusjonen som snart omfatter de to nordligste fylkene i Norge. Men grunnet kandidatens spesielle kjønn kom denne ellers relevante informasjonen litt i bakgrunnen da rektorteamene ble offentliggjort, avisene skrev at «Kvinne blir ny rektor på UiT» og «Garantert kvinnelig rektor». Takk, da vet vi det vesentligste, **hvor stor forskjell kan det egentlig være mellom en Anne og en Synnøve?**

Kjønn er fortsatt en avgjørende faktor for hvem som ansettes eller tiltrer eller søkes, faktisk også profesjonelt i studier og arbeidsliv. Noen ganger er det til og med *den avgjørende faktoren*, og det er sånn vi vil ha det. **Vi representerer stadig kjønnnet vårt i styret, råd og**

utvalg. Dette kalles likestilling. Jeg sakser fra Lov om likestilling mellom kjønnene (likestillingsloven), som er til forveksling lik Lov om beredskap i tilfelle evakuering til Noahs Ark:

«§ 21. (Representasjon av begge kjønn i alle offentlige utvalg m.v.)

Når et offentlig organ oppnevner eller velger utvalg, styret, råd, nemnder mv. skal begge kjønn være representert på følgende måte:

1. Har utvalget to eller tre medlemmer, skal begge kjønn være representert.
2. Har utvalget fire eller fem medlemmer, skal hvert kjønn være representert med minst to.
3. Har utvalget seks til åtte medlemmer, skal hvert kjønn være representert med minst tre.
4. Har utvalget ni medlemmer, skal hvert kjønn være representert med minst fire, og har utvalget flere medlemmer, skal hvert kjønn være representert med minst 40 prosent.
5. Reglene i nr. 1 til 4 gjelder tilsvarende ved valg av varamedlemmer.»

Når Studentparlamentet skal

velge studentenes representanter til Universitetsstyret, det høyeste organet på universitetet, er riktig kjønn det eneste formelle kriteriet, ved siden av at de studenter. Jeg undres, hvordan er kjønn relevant i styrearbeidet? De to har en personlig vara hver, med matchende kjønn. En kvinnerepresentant må selvfølgelig ha en kvinnevara, ellers blir det rot og urettferdighet mellom kjønnene som er tilstede, alle grupperingene i Universitetsstyret er nemlig representert ved én kvinne og én mann.

Det er ikke rart at avisene skriver om kvinnekandidatene. Hvis målet er at kjønn ikke skal være relevant for karrieren, er det fullstendig bakvendt at vi har institusjonalisert kjønnsbaserte kriterier for å inneha offentlige verv. Ulik behandling på bakgrunn av kjønn skal være straffbart ved lov, nå sanksjoneres likebehandling om det fører til for mange av én type mennesker i et styre.

Én type mennesker? Jeg mener selvfølgelig én type kjønnsorgan. Likestillingslovens mål er resultatlikhet mellom gruppene kvinner og menn, den burde heller fastslå at vi skal gi like muligheter til ulike individer. Konkurran-

selikhet, om du vil. Vi må ha ordentlig konkurranse om viktige stillinger, slik kan vi også heve kvaliteten. Jeg er feminist, og krever likebehandling. Hverken mer eller mindre. Likestilling for meg handler ikke om at alle kjønn skal være likt representert overalt. Det handler om at hvert menneske skal ha muligheten til å nå dit man vil, og at man har rett til å bli vurdert som enkeltmennesker, ikke på bakgrunn av for eksempel kjønnsstilling. At ingen stenges ute er i tillegg positivt for mangfoldet i de mange styret, råd og utvalg. **Å se oss alle som representanter for et ensartet kjønn snevrer inn dette mangfoldet.**

Det er sikkert ikke så mange kjønnsanarkister blant oss, såne som føler trangten til å huke av i feil boks når vi i alle slags usaklige sammenhenger får spørsmålet: Er du mann eller kvinne? Men for noen er dette eksistensielt alvor. Transkjønnede blir fortsatt fullstendig usynliggjort når vi må plasseres i de to boksene, enten vi skal fly, bestille et abonnement eller velge tillitsvalgte. **Transepersoner er en langt mer marginalisert gruppe enn norske kvinner,** og som studentrepresentant i

Læringsmiljøutvalget på universitetet vil jeg arbeide for en større bevissthet rundt dette.

Det er på tide at vi får en kvinnelig rektor, sier noen. «Kvinne blir rektor» er således en glad overskrift. Nei, det er på tide at vi slutter å la kjønnnet være en avgjørende egenskap for rektorgjeringen, styrevervet eller studiepllassen. I Studentparlamentets høringssvar til Prinsippprogrammet for Norsk Studentorganisasjon har vi tatt til orde for å fjerne kjønnskvalifisering i høyere utdanning. Landsmøtet vil vise om dette blir gjeldende politikk for studentenes interesseorganisasjon. For Studentparlamentet i Tromsø er uansett kjønnnet til den nye rektoren mye mindre interessant enn hva kandidatene kan tilføye universitetet av kompetanse og visjoner.

Lykke til, Synnøve Jenssen og Anne Husebekk! Dere får ingen gratispoeng av meg fordi dere er kvinner, det har jeg ingen grunn til å tro at dere trenger. Og til alle studenter både i Troms og Finnmark: Din stemme teller, bruk stemmeretten før den 26. februar!

Disgrace!

KOMMENTAR AV ASSOCIATE PROFESSOR PETER STUART ROBINSON DEPARTMENT OF SOCIOLOGY, POLITICAL SCIENCE AND COMMUNITY PLANNING FACULTY OF HUMANITIES, SOCIAL SCIENCES AND EDUCATION UNIVERSITY OF TROMSØ – NORWAY'S ARCTIC UNIVERSITY (SIC!)

While you're wondering which new rektor team to vote for, consider the parting shot of the old one. The Government has now rubber stamped the merger with Høgskolen i Finnmark, effectively decided by the University Board 18th December. This Christmas present to us all will linger now for years to come, like the proverbial unwanted puppy found under the tree on Christmas morning.

Look what's become of our University, as we still like to call it! From its origins in the so-called Dark Ages it has shined like a beacon of enlightenment. Perhaps the outgoing leadership's greatest legacy will be to show how far from that institution's original ideals we have fallen. Maybe it's just the gloom of another Arctic winter but I feel like it's here and now we're entering the true Dark Ages.

The process has been a model of efficiency, great enhanced by skipping any consultation with the staff who will endure the consequences. The result would have pleased the Holy Roman Emperor of the 11th Century: feudal rights of suzerainty over the degree granting practices of all in His domain.

The University, as it emerged from feudal European society, arguably carried the germ of our civilisation. It bucked the trend of petty despot rule, with its traditionally entrenched titles and privileges. Highly valued as the guardians of knowledge, the University's 'free moving' scholars were granted a rare immunity. Centuries later, however, it seems the University's come home, embodying all the best and most traditional features of opaque and unaccountable power.

However corporate in conception, it resembles nothing so much as a dogmatically animated network of fiefdoms, not unlike the moribund 'Empire' of medieval times. It was the consolidation and extension of the Fiefdom of Tromsø that was rubber stamped by the King of Norway today. The University is dead. Long live the King!

The earlier tokens of consultation already look like curiosities of a bygone age (Before Mergers). There was no time for empty gestures in the race to secure one more conquest before the conclusion of our leaders' happy reign. Forget the tawdry rational-efficiency arguments rolled out to justify the power-grab. However unwitting its petty functionaries may be, the agenda boils down to entrenching hierarchy and prostituting the University in the service of power and private gain.

Goal number one is to provide knowledge of direct practical benefit to Government and, above all, private industry. Number two is to train students to be of use to Government and, above all, private industry.

The pursuit of knowledge for its own sake is as good as dead. Policy practice ignores the University's axiom of basic research and reserves particular disdain for its vital corollary of academic freedom. Thus we concentrate on commissioned research, the agenda dictated by private and public 'investors'. Scholarship is thereby minutely policed through endless rounds of proposals, reports and enforced 'strategic' accommodations.

Hence organisational hierarchy has been strengthened, partly by modelling individual Departments on the neoliberal dream of the dynamic corporation.

Almost all decision-making power is in the hands of the Department Head, presiding typically over a large hodgepodge of disciplines. She, in turn, is furnished with the appropriate carrot-and-stick of a budget tied to 'results'. Departments thus compete to secure research grants, publication points and examined students.

The wearisome pursuit of esoteric knowledge has been reigned in. The laughably entitled 'Quality Reform' didn't revise curriculums. It shortened them. It also fragmented them into bite-size modules, prioritising marketability over standards, prerequisites or cumulative learning. Meanwhile, doctoral studies are invariably tied to large well-funded and, above all, useful projects. Gone are the days when gifted students might set their own research agenda, with Research Council funding.

The continual reports and accounting of what we do as academics and administrators are an insult to our professional competence and, at bottom, a technology of power. Inspired by

the 'ideal' of efficiency, it achieves the opposite, taking much of the time available for genuine knowledge production, and devoting it to a kind of obsessive-compulsive bookkeeping. We experience this as institutionalised madness. Its logical outcome is no less than the destruction of the University as we know – or knew – it.

The University as custodian of knowledge, culture and civilisation, is under global attack, its perpetrators, our chosen colleagues. This is our disgrace!

Today the Government, itself a huge fan of all things neoliberal and new public management, gave the deal a Royal blessing. They added insult to injury by giving us a new name, to be added to the growing dog's breakfast of absurd institutional tags. These exhibit all the reflection you'd expect from something jotted down on an Emma's Drømmekjøkken table-napkin.

The world remains indifferent as ever to this inconsequential – albeit growing – institution in a backwater we call 'The High North'. It's a consolation. If anyone were to notice us and our childish institutional affiliations (see below) we'd be a total laughing-stock!

Fashion of the CriPhone

ILLUSTRASJON: A PERSON

Takk og lov for at Apple gjør livet lettere

KOMMENTAR AV
ALEXANDRA TENEBROSO
ALETEN-2@STUDENT.LTU.SE

La oss se om jeg har skjont dette riktig så langt: Apple Macintosh var opprinnelig tiltenkt mediebehandlere og kreative tenkere, for designfolk. Annen type interface enn en PC, og noen beskriver det som mye smidigere å jobbe med. PC får blåskjerm-spasmer og usaklige feil som dukker opp i tide og utide, noe Apple har løst ved å... ikke ha de greiene. Så langt er vi med.

Nyansert kommunikasjon

iPod er en slags barokk MP3-avspiller med ekstrafunksjoner, for jeg vet at den plutselig kan

kobles til verdensvevet. Det vet jeg fordi en venninne av meg har sendt meg epost fra en iPod, faktisk. Før i tiden kunne noen MP3-spillere ta inn radiobølger, forresten. Kan man si at en iPod er som en mobil uten muligheten for å ringe folk? Det kan være kjekt for folk med telefonangst. Jeg ser potensialet: tenk å kunne sende meldinger og eposter mens man hører på musikk uten å være redd for å bli oppringt av venner, fiender, politiet, sjefen eller familien. Jeg ser hva dere gjorde der, Apple. Jeg liker det.

En iPhone, som det ligger i navnet, er derimot en slags telefon. Beklager, en smart telefon, ikke ulikt alle Android-telefoner. Det som gjør iPhone unikt er at tilbehøret ikke er kompatibelt med

andre smarte telefoner, og strengt tatt kun med Apple-produkter. Rett meg om jeg tar feil nå. Det aller kjekkeste er jo at man ikke kan ta ut batteriet, med mindre jeg forveksler med iPod. Uansett så blir man frarøvet muligheten til å tukle med innvollene til iProduktet, slik at spesialreparatører får akkurat det privilegiet. Dette for en meget ikke-symbolsk sum. Jeg liker eksklusiviteten, Apple.

En forvokst Apple

Nå er iPad det nye. Jeg husker da egypterne var først ute med å skrive på papyrus og sånt, mens enkelte andre meislet ting inn i steintavler av magmatiske bergarter (jeg ser på dere, babylonere). For nostalgis skyld har Apple innvilget oss digitale tavler, disse

såkalte iPads (iPadder, flertall norsk?). La meg oppsummere konseptet slik jeg har forstått det: Du kan ikke ringe med det. Det er en tafseskjerm du kan gå rundt med, bare ikke i lomma. Det er mindre enn en laptop, det ser ut som en forvokst hybrid av iPhone og iPod. Dette løser problemet med små telefonskjermer og svære laptopper, for størrelsen på iPad er en fremragende mellomting. Jeg liker hvordan Apple går inn for å gjøre livet lettere med flere størrelsesalternativer på overlappende funksjoner.

Siste hyl innen teknologi

Ved flere anledninger har jeg også sett en ny trend: knuste skjermer er siste skrik innen gadget-fashion. Det har smittet over fra

Apple-folket til Android-crowds. Måten sprekkene i skjermglasset forgreiner seg på, individuelt tilpasset fra person til person. Meget post-modernistisk, med hyllest til det skreddersydde, til personlig uttrykk, utfoldelse. Så subtilt og likevel så originalt. Det knuste glasset modifierer det ytre ved en masseprodusert enhet. Det går forbi brukerdefinerte innstillinger og apps, det er liksom en statement. Er det noe Apple har prøvd å bane veien frem for, er det individualismen og eksklusiviteten. Jeg tilhører dessverre mainstreamets malstrøm, med en Sony tafseskjermobil (nylig oppgradert fra en prehistorisk Ericsson med fysiske taster), men jeg liker hva dere gjør, Apple. Dere kan det der med gunstige løsninger - tror jeg.

Ingen pornografi, ingen forbrytelse?

KOMMENTAR AV PIOTR MAZUR

Hva kan et land gjøre når det har garantert like rettigheter til alle minoriteter - etniske, religiøse, seksuelle? Er det noe de kan egentlig gjøre? Kanskje. Island er et av de mest tolerante og liberale land i verden. Deres statsminister er lesbisk, ordfører i hovedstaden, Reykjavik, Jón Gnarr deltar alltid i Gay Pride og andre homofile hendelser, homofilt ekteskap og adopsjon er ikke bare lovlig, men også akseptabelt av alle. Er det noe igjen å gjøre, kan man spørre?

For Island er neste trinn å forby voldelig nettpornografi. Fors-

kning viser at gjennomsnittsalderen for barn som ser på nettporno er 11 i Island, og de er opptatt av det og den voldelige naturen de blir utsatt for. Denne bekymringen kommer fra fagfolk, siden mainstreamporno har blitt svært brutal.

Likestilling er høyt verdsatt på Island. I Global Gender Gap Rapport 2012, holder Island topplasseringen, tett fulgt av Finland, Norge og Sverige. Et nettforbud vil utfylle Islands eksisterende lov mot trykking og distribusjon av pornografi, og følger på loven fra 2010 som stengte strippeklubber, og prostitusjonlover fra 2009 som gjorde det ulovlig å kjøpe sex men ikke

ta betalt for sex. Nettfiltre, blokkering av net-tadresser og ulovliggjøring av kredittkortbruk for å få tilgang til pay-per-view pornografi, er blant de planene som blir utarbeidet av internett- og rettsekspertene.

Kan andre land følge etter? Hva med Norge, et land som ikke er så forskjellig fra Island? Er det virkelig det neste skrittet? Alt er avhengig av om det er vellykket på Island. I dag observerer hele verden den lille øya for å granske virkningen av lovinnføringen.

Jeg var på Island forrige uke, og kan si at sosial støtte for prosjektet er veldig sterk. Islendirer er vant til at fysisk porno er

utestengt, at det finnes ingen strippeklubber, osv. De har veldig sterke meninger om likestilling. Og det er grunnen som taler for at prosjektet vil troligvis lykkes. De er et progressivt samfunn og er liberale når det kommer til nakenhet, så deres tilnærming er ikke anti-sex, men heller anti-vold. I hardcore pornografi er det vanligvis mye vold og aggressiv atferd. Det må stoppes.

Folk som har sex i pornografiske filmer gjør det som regel ikke fordi de vil, men av presset innenfor bransjen og av gjenger, de er truet. Det er veldig vanskelig å stoppe. Det er derfor den enkleste måten å begrense det på er å forby hardcore pornografi. Det ville ikke bare på-

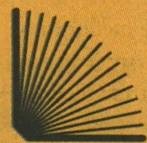
virke de involverte i å lage videoer, men også folk som ser det. Det er viktig i Island, et land med svært høyt voldtektsnivå, og der seksualundervisning ikke var så god som den burde ha vært. Det var bare siste året at de gjorde sin første seksualundervisningsvideo som spesielt omhandlet voldtekt. Problemet er også kjent i Norge, og noe må gjøres med det.

Kanskje banning av voldelig pornografi er det første skrittet? Hvis folk ikke ser det hver dag i videoer, vil det kanskje redusere forekomsten av voldelig sexatferd i det virkelige livet? Vi trenger bare å vente og se det som skjer på Island - jeg personlig håper at det fungerer.

S A L G 18. FEBRUAR
- 2. MARS

- Velkommen
innom!

AKADEMISK KVARTER
B O K H A N D E L

Master's programme in Tromsø

Peace and Conflict Transformation

This English-taught and interdisciplinary Master's programme offers you the opportunity to study non-violent forms of conflict management and how to build peace by peaceful means

Admission requirement:

Bachelor's degree in social sciences or related fields of study

Application deadline:

15 April 2013

www.peace.uit.no

Valentine's Day. Hva er det for noe egentlig?

FEATURE AV IDA BING

En dag hvor alle lykkelige forelska par kan hedre hverandre? Noe sånt. Men for de andre, eller for de parene som av ulike grunner ikke er lykkelige, hva skal de finne på? Gi hverandre velmenende ord om søken etter den rette, eller gå på kleine dater, kanskje. Jeg tør påstå at denne dagen har fått samme status som Halloween; Man feirer et eller annet diffust, kjøper noe billig dritt som man enten pynter med eller spiser, og henger sammen med andre mennesker hvor målet er å oppnå en symbiose av tingenes tilstand og en salig lykkefølelse.

Jeg gikk i sjetteklasser og var kjæreste med Tobias. Det ble endelig 14. februar og dermed en sjanse for Tobias til å vise hva han dugde til. Dagen var perfekt – selv om det dog hersket mye tvil omkring hva Tobias, en ung gutt på 12 år, kunne oppdrive av positive kjærlighetserklæringer. Jeg fikk en boks formet som et hjerte, dekorert med skjell fra et eller annet feriested nær Middelhavet, og en plastboks med rosa geléhjertes fra Shell. Tobias sa stolt etterpå at "moren min fikset hele gaven til deg", og et rødmsuset smil spredte seg i hele fjeset hans. Vi kyssa hverandre i garasjen, bak det gamle svømmebassenget og BMX-sykkelen hans (som i bunn og grunn var en stor forutsetning for at jeg valgte å bli sammen med han), og etterpå så vi på Ghost Ship, er forferdelig dårlig skrekkefilm. Det skulle ikke mer til. Jeg har i etterkant tenkt at dette var et perfekt forhold som bygget på samme interesser, og at jeg her hadde en gutt som virkelig prøvde, til tross for manglende erfaring. Den viktigste faktoren for denne vellykkede valentinsdagen var kanskje min egen manglende erfaring på dette området, samt at vi begge var 12. Hallo. Men etter min egen definisjon hadde vi begge rukket å bli mennesker; Vi hadde et

klart syn på forventningene rundt denne kjærlighetsdagen, og det var en lang prosess rundt det å bli sammen. Mye brev, lapper i timen og venninner som fungerte som tidenes mellompersoner på kommunikasjonsfronten.

Hva var det som gjorde at ting var enklere i sjetteklassen? Jo, det sier absolutt seg selv; Vi visste ikke bedre. Nå står denne februar dagen som et solid monument i markeringen av selve kjærligheten. Tøysete. I fare for å høre særdeles bitter ut, mener jeg at en slik dag burde ikke stå så strekt som den gjør. For vi blir alle påvirket av den på en eller annen måte. Det legges store forventninger til mennesker i et forhold, og det kan gå galt, særlig hvis det ikke er likevekt rundt forventningene til denne overøsende kjærligheten innad i forholdet. Og de single... Hvor skal jeg starte? Står man igjen som Svarteper uten date, er det liksom helt fadese med en gang, og skal man på date ender den mest sannsynlig tragisk. Kanskje fordi den daten ble en nødløsning, eller så har man kapret drømmedaten, men blir seriøst skuffa etter endt middag, kino og kleine blomster. Uff av meg, høres jo ut som en episode av Sex og Singelliv, men sannheten er – tragisk nok – at disse forventningene lever i beste velgående. Selv i lille Tromsø. Hvis man derimot driter langt i hele dagen og fra bunnen av hjertet ikke synes den er noe mer spesiell enn andre dager, blir man stemplet som bitter og alene. Selv av andre som mener det samme. Og det er synd, for det burde virkelig ikke være en naturlig konklusjon å trekke etter et slikt utsagn.

Sex og kjærlighet går hånd i hånd. Så klart. Ligger man sammen skiller kroppen ut et hormon, oxytocin, også kalt kjærlighetshormonet, som fører til avslapning og velvære. Ironisk nok blir oxytocin også skilt ut uavhengig om du er forelsket i personen du ligger med, eller ei, noe som

alle single der ute kan bruke som et argument. Uansett, den gode nyheten midt oppi alt dette er at kjærlighetshormonet også skilles ut i en vennskapelig forening. Hvis du får høre av andre at du er til å stole på, at du har gjort en god jobb, at du er flink til noe, eller bare simpelt hen får en klem; Kjærlighetshormonet blir produsert og du føler deg mindre stressa. Fra dette kan man trekke de konklusjonene man selv vil, enten det er at stresset før en mulig valetinsdate fører til at man ligger med hverandre så fort som mulig, eller at man heller kan se en film med en god venn og fortelle han, eller henne, at de gjør en storartet jobb som venn – det hele er ganske simpelt. Valentinsdagen behøver ikke være et evig jag etter velvære, lykkerus eller erotikk, det kan også være en dag som er viet til venner eller familie. "Hei, jeg stoler på deg." Og vips vil personen som mottar beskjeden produsere oxytocin og sette innmari stor pris på dette komplementet.

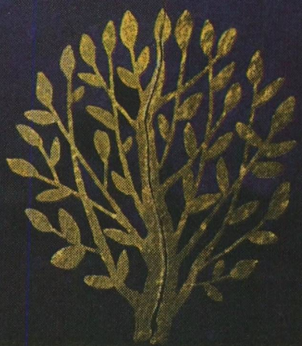
På 1800-tallet ville nok Valentine's Day vært en svært vanskelig affære. Individets søken etter lykke og kjærlighet ble begrenset av samfunnets moralpreken, uansett hvordan du vrir og vender på det. Den store kjærlighets sorgen tok liv; Flere og flere døde i febertåka etter å ha fått avslag fra sitt store crush, eller de led samme skjebne på grunn av arrangerte ekteskap, som gamle svigermødre sirlig hadde planlagt for å kunne oppnå et økonomisk velvære. Tenk bare på Emma Bovary fra franskmannen Gustave Flaubert sin roman Madame Bovary. Hennes drømmende syn på romantikk og kjærlighet fører faktisk til at hun tar sitt eget liv. Det er ikke på noen måter realistisk, og hun fører en frigjøringskamp som er dømt til å gå dårlig lenge før den egentlig har begynt. Tragisk. Og der er her dagens preik om Valentine's Day kommer inn; Vi burde alle forsøke å holde hodet så kaldt

TEGNING: JULIE HAGERUP

som mulig og peile oss inn på en realistisk tankegang, hvor forventningene rundt denne dagen hviskes vekk. La hver dag være en slags valentinsdag hvor man ufordrer seg selv og andre til å oppnå romantikk. Eventuelt kan man tenke grundig over dette med oxytocin, og hvor skjøre linkene mellom vennskap, kjær-

lighet og sex er. Romantiserer man for mye rundt denne dagen, og legger lista særdeles høyt, vil man bli så skuffa at man kan se likhetstrekk mellom seg selv som person, og Emma Bovary. Og det er ikke så fett – vi vil jo alle sammen virke mest mulig laid back, uten forventninger og skikkelig #yolo.

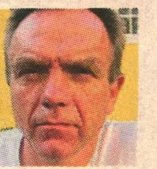
Den Norske Kirke

Studentprestene
University Chaplains

Tor Stranda
tor.stranda@uit.no
91342023

<http://uit.no/studentprest>

Leif Bremer
leif.bremer@uit.no
97007193

Halvårsoppsummering fra Studentparlamentet

AV KINE JOHANSEN, LEDER FOR STUDENTPARLAMENTET

Det er nå gått et halvt år siden arbeidsutvalget trådte til. Vi er den utøvende delen av studentparlamentet, vi forbereder saker for parlamentet og parlamentet bestemmer våre prioriteringer. Arbeidsutvalget består av meg (som er valgt inn fra Liberal liste), nestleder og forskning og utdanningspolitisk ansvarlig Håvar Uhre Halvorsen (Sosialistisk liste), internasjonalt ansvarlig Bernhard Siebert (Liberal liste) og Lene Sedolfsen (uavhengig). Tiden går fort når man har det artig, og det er på tide med en oppsummering av hva Studentparlamentet har holdt på med den siste tiden. Dere studenter bør ha en idé om hva fire stykker i heltidsverv får betalt for å gjøre, og hvilken politikk Studentparlamentets 25 medlemmer fører på studentenes vegne. Dette blir en punktvis opprøpning av saker vi har arbeidet med, en lengere versjon med utdypinger kan leses på Utopias nettsider for de som er interesserte i det.

- Arbeidsutvalget startet i fjor sommer med å lete etter midlertidige boløsninger til semesterstart. Studentparlamentet vasket brannstasjonen for å gjøre den klar, vi stilte som frivillige «trivselsvakter» i startfasen og fulgte opp henvendelser vi fikk om ting som kunne forbedres. Vi presset på for å få plass brakkebyen på campus og har sendt en appell til Kunnskapsdepartementet for å få dem til å prioritere Tromsø-studentene i boligtildelingen. Vi har sørget for oppmerksomhet rundt problematikken, ved å skrive leserinnlegg og uttale oss til media.
- Studentparlamentet har engasjert seg sterkt for å realisere nye Driv og utbyggingen av Kraft 2. Vi har derfor gått inn for å øke semesteravgiften med 70 kroner, for å være med på finansieringen av disse prosjektene. Vi har lyktes med å få politikere både i kommunen og i fylkeskommunen med på dette løftet for studentbyen.
- Helt fra starten av fusjonsprosessen i høst har vi samarbeidet med universitetsstyrerepresentantene og Studentparlamentet i Finnmark for å få størst mulig uttelling til studentene ved en fusjon. Sammen fikk vi god uttelling i plattformen som ligger til grunn for fusjonen, med sterk studentrepresentasjon i en omleggingsperiode og at ressursene som prosessen krever ikke skal gå ut over studentoppfølging. Vi har satt opp ei arbeidsgruppe som skal arbeide for å fusjonere studentdemokratiene i Tromsø og Finnmark, og studenter ved HiF har fått stemmerett i vårt parlamentsvalg.
- Jeg og Bernhard, som er internasjonalt ansvarlig, har vært med på å starte opp en studentorganisasjon i Hviterussland. Vi bidro med erfaringer fra studentarbeid i Norge og møtte modige studenter som risikerte mye for å forbedre sin og andres studiehverdag. Reisen ga viktige perspektiver, og Studentparlamentet har valgt å videreføre samarbeidet med kontakt. I neste måned kommer delegasjoner fra Hviterussland, fra Russland og fra Tyskland på et internasjonalt studentpolitisk symposium hos oss, og de skal overvære parlamentsvalget.
- I oktober markerte vi Verdensdagen for psykisk helse, ved å spre info om mental helse, arrangere konsert og stand up med Dag Sørås. Dette var et prosjekt som hadde bred deltakelse fra hele Studentparlamentet. Fremover skal vi presse på for å beholde Studier med støtte, slik at studenter som sliter får oppfølgingen de trenger for å fullføre sine studier og lykkes på universitetet.
- Håvar, forsknings- og utdanningspolitisk ansvarlig, har arbeidet for at det skal bli mulig å avlegge PC på eksamen. Han har også engasjert seg for at man skal få bedre tilbakemelding på eksamen. Dette er arbeider som går over flere år, men det går i riktig retning!
- Studentparlamentet er opptatt av digitalisering og tilgjengelig utdanning, dette er saker vi har fremmet ved en hver anledning, både ved fusjon og rektorvalg. Med fusjonen blir det enda viktigere å satse på dette, og vi er glade for at begge rektorkandidatene flagger denne saken som en prioritet.
- Velferdsansvarlig Lene Sedolfsen har snakket studentorganisasjonenes sak overfor Studentsamskipnaden, og sørget for 200.000 kroner ekstra til fordeling til organisasjonene. Vi har mye studentaktivitet for tiden, det må vi ta vare på!
- Vi har sett på tiltak som kan gjøres for å tilrettelegge for studenter med barn, og sendt ut en høring om lekerom på campus. Dette skal vi jobbe mer med i perioden vår.
- Jeg har startet en miljøkomité som arbeider for å gjøre det lettere å ta miljøvennlige valg i studiehverdagen og for at en økende oljesatsing ikke får ta overhånd på bekostning av miljøvennlige alternativer. Akkurat nå planlegger vi en Fornybardag, etter modell av Petroleumsdagen. Dette blir 17. april, sett av datoen!
- Vi jobber for et åpent universitet, som deltar i og er en del av samfunnet. Derfor har Studentparlamentet fremmet en uttalelse om at politisk aktivitet bør tillates på campus.
- Gjennom hele perioden har vi bevisst brukt media til å fremme våre saker, og slik også synliggjøre studentene og Studentparlamentet som organisasjon.
- Studentparlamentet har satt våre saker på dagsorden i rektorvalget, og vi har arrangert en egen debatt med rektorteamene. Begge teamene ville ha kaffebar på MH-bygget, dette har vi på film..
- Akkurat nå har du muligheten til å bli med på et tillitsvalgtkurs i regi av Studentparlamentet. Meld deg på til utdanning@sp.uit.no og lær om hvordan du kan få innflytelse på universitetet.

Er det noe vi har oversett, som vi burde ta tak i? Gi oss innspill på saker som opptar deg!
Kontoret vårt ligger i Teorifagbygget hus 1, rett ved kafé Bodega. Velkommen innom!

Reinsdyrløpet i Tromsø

FOTO: KASIA MIKOLAJEWSKA

FOTO: JACEK STYN

FOTO: KASIA MIKOLAJEWSKA

NILS ANTI ANTE KAI.

FOTO: KASIA MIKOLAJEWSKA

Skiløpere er et vanlig syn i Tromsø by, men kappkjøring med rein i Tromsø sentrum er ikke noe man ser hver dag.

SYLWIA SMIGIEL
SPORT@UTROPIA.NO

Det nordiske mesterskapet i reinkappkjøring gikk av stabelen 10. Februar og markerte siste dagen i den Samiske Uke i Tromsø. Selv om folk måtte betale inngangsbillett for å slippe inn i Storgata, tiltrakk konkurransen seg et stort publikum. Reinkappkjøring vek-

ker entusiasme hos både barn og voksne, nordmenn så vel som utenlandske turister.

Rein og kusk kom seg opp i en hastighet på over 50 kilometer i timen i løpet av de 201 meterne banen strakk seg. Reinsdyrene løp så fort at folk hadde problemer med å ta bilder av dem da de løp forbi. Konkurransen var svært hard og det skilte bare 0,012 sekunder

mellom reinene på første- og andreplass.

12 rein deltok i seniorklassen og seks rein i juniorklassen. Kuser fra 12-15 år kan delta i juniorklassen. En av kuskene i seniorklassen man kunne møte på var Nils Anti Ante Kai. Han spiller fotball og går en del på ski, men han hadde ikke ligget i hardtrening før reinkappkjøringa. - Dette er en av-

hengighetsskapende sport som er veldig artig. Miljøet er veldig godt. - forteller Nils. Ifølge han er det ikke en enkel konkurranse da reinene løper svært tett inntil hverandre og man skal ha god balanse for å holde seg på beina. Under årets konkurranse hendte det flere ganger at begge reinsdyr krysset mållinja alene med kuskene liggende igjen i startområdet.

Første norgesmesterskap i reinkappkjøring i Tromsø ble arrangert i 2005.

Vinneren av konkurransen var John Inge Eira med reinen Summit. Andreplass - Issat Ånte Sara med reinen MuiTu. Tredjeplass - Åsllat Heandarant Anti med reinen S-Luosttat.

Den moderne Zorro

FEKTING I TYSKLAND RUDNT 1950

FOTO: DEUTSCHE FOTOTHEK

HENRIK VIKEBY
HENRIKVIKEBY@GMAIL.COM

Fekting er en sport hvor man trener alle muskelgrupper uten å tenke over det, selv om man får blåmerker til å bevise det, sier Christian Nilsen fra den nye fekteklubben.

Det finnes mange undergrupper innenfor TSI, og det nyeste tillegget blir meget snart en fekteklubb. Siden OL i sommer har det vært en stor oppgang for sporten her i Norge, da Bartosz Piasecki tok sølv for Norge. Utopia tok kontakt med mannen bak oppstarten, Christian Nilsen, for nærmere informasjon om klubben.

Utopia: Hvorfor bør folk begynne med fekteing?

Nilsen: I Norge har fekteing et fenomenalt bra junior-miljø, spesielt blir kvinnelige fektere ekstremt gode her til lands. I tillegg skaper man et flott sosialt liv ved siden av studiene. Det kan sees på som en

liten investering på førstest, men de fleste vil si at det er absolutt verdt det. Det er i tillegg en sport som trener alle muskler nesten uten at man merker det. Annet enn blåmerker man kanskje vil få de første gangene, hehe. Men det er jo flott å gi seg selv en utfordring. Dessuten er det meste av terminologien på fransk, så man får et lite språkkurs atpåtill!

Utopia: Hvor lenge har du drevet med fekteing?

Nilsen: Jeg fektet først da jeg var i forsvar og ble bitt av basillen, og har siden den gang vært innom klubber i Stavanger, Oslo og Trondheim. Så du kan si jeg har fektet en god del av livet.

Utopia: Hvor mange medlemmer håper du å få på trening?

Nilsen: Nå før oppstart er vi 6 stykker som er ivrige på å komme i gang, men foreløpig mangler vi utstyr. Dette er bestilt, så det kommer i løpet av denne eller neste

uke. Da håper jeg på å få kanskje opp til 20 stykker! Fekting er jo blitt meget populært etter OL i sommer da vi tok sølv, så 20 medlemmer er ikke et urimelig tall å gå etter.

Utopia: Hva slags utstyr har du for treningene?

Nilsen: Som sagt er utstyret bestilt. Vi hadde bestilt fra New Jersey for en stund siden, men på grunn av orkanen mistet de databasen, og bestillingen vår. Vi har derfor bestilt unisex nybegynnerutstyr fra England som kommer i løpet av uken.

Utopia: Når og hvor vil treningene finne sted?

Nilsen: Det jeg kan si er at treningene vil være på mandager og fredager, fra halv fem til halv sju. Og det vil foregå på Parketten på Kraft. Jeg har dessuten fått tak i en dyktig trener som heter Odd-Inge.

FAKTABOKS

—Moderne fekteing begynte i Afrika, og spredte seg videre til Europa i løpet av det 19. århundre.

—Duellen foregår på et avgrenset langstrekende område, hvor målet er å prikke til motstanderen med kården.

—Støtene blir registrert av ledninger som går gjennom kården og utstyret, så man fekteer til sitt lys (rødt eller grønt) indikerer poeng.

—Det finnes tre typer sverd i fekteing: Foil, sabel, og épée.

—Kroppsbeskyttelsen er laget av bomull og er utstyrt med kevlar for beskyttelse mot støtene.

Kommentar - Jeg vil fekte:

AV HENRIK VIKEBY

Fekting er morsomt samtidig som man får trent hele kroppen hardt. Det som kanskje også overrasker de fleste er at det er ofte jentene som gjør det meget sterkt i sporten her til lands. Det å ha noe sosialt å drive med på siden av studentlivet er i tillegg gull verdt, men ikke minst, i hvilken annen sport får du lov til å prøve å stikke ned motstanderen med sverd? Fekting er en sport som er absolutt verdt å prøve.

Aktive studenter i Tromsø

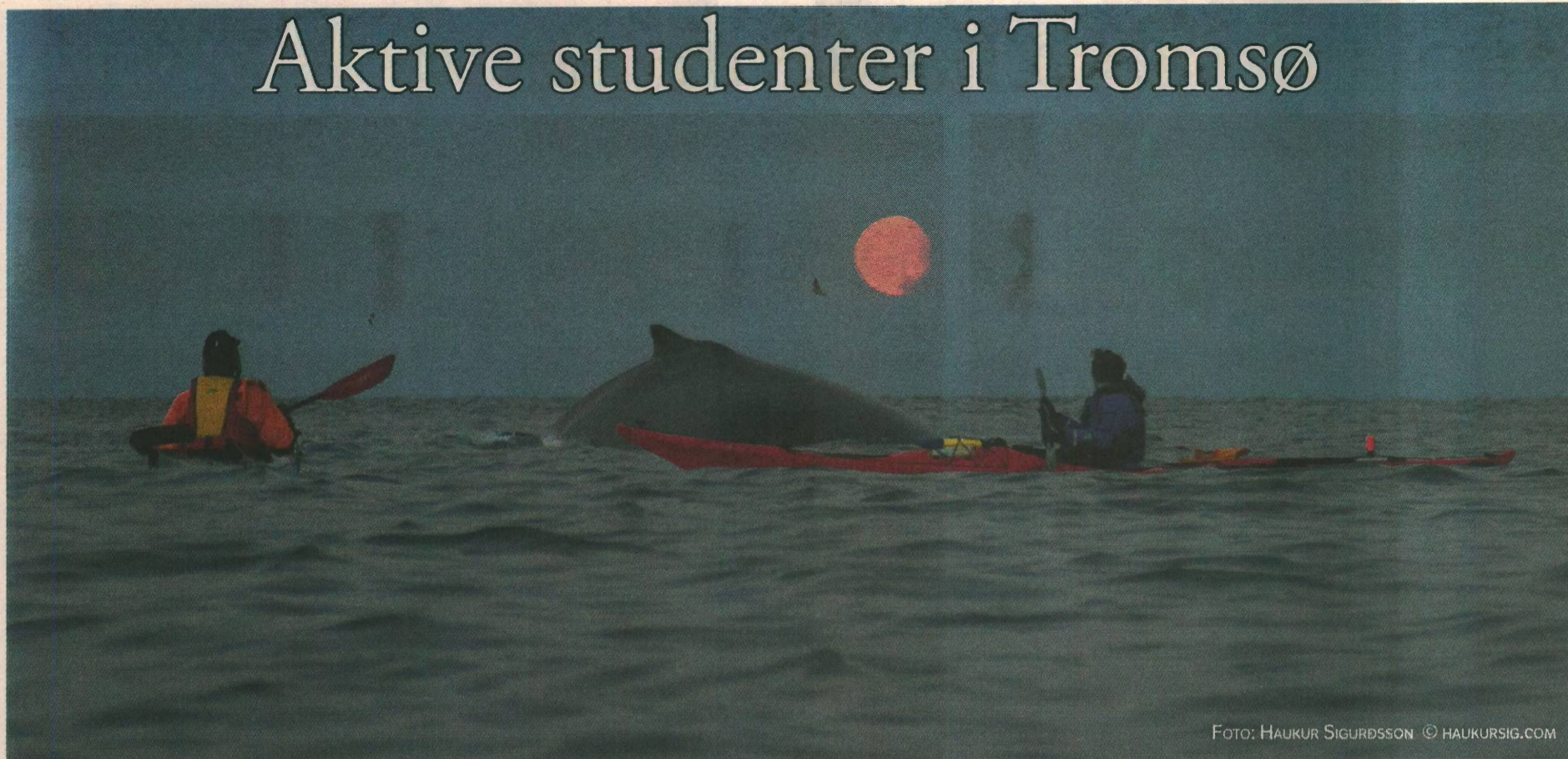

FOTO: HAUKUR SIGURDSSON © HAUKURSIG.COM

Studentavisen har trålt Tromsøs gater og campus etter studentene og deres treningsvaner. Alle trener, selv med to små barn hjemme

ALEXANDRA TENEBROSO
ALETEN-2@STUDENT.LTU.SE

Som oppfølging til en tidligere artikkel har vi stilt spørsmål ved når studentene egentlig får trent og hvordan. Jakten startet på Nord-Norsk Kunstmuseum og endte ved Helsefakultetet, med følgende spørsmål:

1. Hvordan får du trent og hvor ofte?
2. Hvis du ser vekk fra tid og penger, hva kunne du tenkt deg å prøve?

Kajakk og toppturer

FOTO: SALLY ROSENDAHL

Den første personen vi sporet opp på muséet viste seg å være en nyutdannet fysioterapeut, **Nora Solum** (26):

- Jeg spiller fotball og har trent en del på treningsstudio tidligere. Skulle faktisk på treningssenteret. Driver også med jogging og ski. Hadde jeg hatt litt mer penger, hadde jeg drevet med kajakkpadling.

U: Kajakk, det høres litt risky ut. Stor forskjell på det og å ta en jogg i marka.

- Ja, du kan si det, samtidig så liker jeg litt utfordring. Toppturer tror jeg er et godt alternativ for studenter, påpeker Nora Solum.

FOTO: SALLY ROSENDAHL

Tobarnsforen og heltidsstudenten **Karl Kristian Ditlefsen** (29) har ganske aktive dager til tross for stramt tidsskjema:

- Jeg har jo to unger og nå har studiene startet, både for meg og samboeren min. Trening blir liksom ikke første pri. Vi prøver å fordele uken og tiden på best mulig måte for å få det til å gå opp.

U: Oi, to unger. Det er jo rimelig aktivt.

- Ja, det blir nesten trening i seg selv, går litt i ett.

Ellers tilstreber Ditlefsen å trene på regelmessig basis:

- Trener på treningsstudio to til tre ganger i uken. Så er jeg glad i toppturer og kajakkture da.

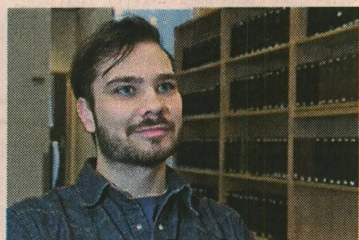

FOTO: SALLY ROSENDAHL

Fra fjelltopp til havbunn?

Christian H. Nordlund var middels opptatt på PJ-biblioteket da han ble dratt bak bokhyllene for kryssforhør om hans treningsvaner. I hasten fikk vi ikke alderen hans, men

vi vet at han er å finne på studentidrettshallen en gang iblant:

- Basket en gang i uka? Trener på studentidrettshallen. Litt. Så har jeg nettopp begynt på boksing.

Etter flere formuleringer lirket vi ønsket svar ut av økonomistudenten:

- Kunne tenkt meg å prøve dykking, men det er tidskrevende. Hadde tiden vært der hadde jeg nok prøvd meg på dykking.

FOTO: SALLY ROSENDAHL

Ferden fortsatte videre på HSL, hvor morgenmennesket **Johanne A. Engstad Nilsen** (22) var behjelpelig nok til å la seg bli intervjuet av studentavisen:

- Jeg trener om morgenen før forelesningene, for det meste på treningsstudio. To ganger i uken, prøver i hvert fall. Egentrening på søndager er ganske deilig.

Det bør nevnes at Engstad Nilsen har barn, noe som selvsagt tas i betraktning hva tidsskjema og aktivitetsnivå angår.

- Jeg er nok litt "pysete" til å prøve meg på noe ekstremsport, men har holdt på med klatring tidligere, avrunder Engstad Nilsen. Vi påpeker at klatring er rimelig tungt og krever god konsentrasjon.

FOTO: SALLY ROSENDAHL

Studentavisen stormet kontoret til **Bjørn-Ivar Strøm** (25) ved HSL:

- Ja, jeg trener. Trener styrke og sånt, mye på et treningssenter for studenter og kampsportsenteret i byen. Fire-fem-seks dager i uken, alt ettersom.

Strøm er stort sett fornøyd med tilbud på studentidrettshallen, og har ikke noe spesielt i tankene som han kunne prøvd innenfor sport.

FOTO: SALLY ROSENDAHL

Anders Isaksen Solem fra NT-fakultetet benytter seg også av studentidrettshallen Kraft, men bedriver egentlig lagidrett på høyere nivå:

- Trener kanskje to-tre ganger på idrettshallen. Og basketball alle dager unntatt onsdag, vi har kamper i helgene.

Rett på sak og mann av få ord, leker Solem med tanken om andre idrettsgrener av interesse:

- Tennis kunne vært spennende.

Sykepleierstudenter digger ekstremsport

FOTO: SALLY ROSENDAHL

Sist men ikke minst fikk vi tak i to sykepleierstudenter, **Johanne Bakkehaug** (21) og **Marte Ørling Andersen** (23).

Bakkehaug: - Trener håndball par ganger i uka, også klatring.

Ørling Andersen: - Jeg trener

FOTO: SALLY ROSENDAHL

for øyeblikket Taekwondo (ITF), og klatring. Utfordringen er å kombinere klatringen med vår praksis, er ikke alltid det sammenfaller slik at vi får klatret samtidig.

Sykepleierstudentene understreker sitt engasjement i ekstremsporten kitesurfing:

Ørling Andersen: Johanne har fått meg interessert i kitesurfing nå, så det har jeg veldig lyst å prøve.

Mellom sykepleierstudenter i hektiske praksisutplasseringer og småbarnsforeldre med heltidsstudier, er det mulig å konkludere med at den gjennomsnittlige studenten holder seg i aktivitet uavhengig av tidsklemma.

Elusive Hunt

FOTO: KASIA MIKOLAJEWSKA

LYONEL PERABO
LIONEL.D@HOTMAIL.FR

Exclusively for Utopia, a professional Northern Lights hunter (that is to say, myself) reveals to you all the tricks required for a good Aurora Hunting session.

I am used to starting all of my tours by very diplomatically explaining to my guests that, unlike many other sectors of the service industry, one can not expect an Aurora Hunter to deliver Northern Lights on a silver platter. Indeed, the beautiful Aurora might have captivated generations of scientists, onlookers and locals just because it is so elusive. From blinding storms in the skies above to mere flecks of green on a camera screen, Auroras are never to be trusted. However, there are three main factors that should be considered in order to actually see something worth your money, time and frostbitten toes.

Darkness

Quite simply, to be able to witness the Aurora in full, you will have to get out of the city. The reason is twofold. On one hand, any light pollution reflected in the clouds will create this horrible brownish blob which can sometimes completely swallow the Aurora or at the very least make it extremely hard to spot. Also, the lamp-posts spread around every important highway/road/mountain path make it very hard for your eyes to adapt to the night vision they need to fully appreciate the subtlety of the Northern Light's movements. If you can't get off the island, you may want to try either Prestvannet, which is relatively close to the center, or better yet, the hill overlooking the Ørndalen student housing. These two places might not be the best locations to experience the Lights, but if the following two prerequisites are fulfilled, they can be as good as anywhere else.

Clear Skies

This is the part where it becomes

a bit trickier. You have probably noticed, being a Tromsøite yourself, how rarely the skies open over our beloved city. Quite often, you might have to get far out of town in order to find clear or at least half-clear heavens. The only way to know (more or less) for sure, visit: www.yr.no, the Norwegian meteorological service which has proven, over the years, to always be somewhat accurate. In practice, there are two main regions you can focus on: Kvaløya and Inner-Troms. Many drive to Ersfjordbotn as it is the closest place (30 minutes drive) from town which often has markedly different weather, but as a result it is often crowded. Getting to the outer coast on the Northern, Western, or even on the Southern tip of the island might be a wiser choice.

Often however, Inner-Troms proves to have much better weather than most of the coastline. Getting there is quite easy; just follow the E8 southwards towards Nordkjosbotn. If it isn't good enough for your taste, driving eastwards (towards Storford), Westwards (Towards Malangen Fjord) or Southwards (Towards Målselv) might fix the problem. Also, as a sacred rule: if the weather forecast announces comparable weather for the coast and the inland, choose the inland, and don't ask why.

Solar Activity

This part is actually much less tricky than the previous one as it is the one you can do absolutely nothing about; sorry. You probably know that the Northern Lights are created by the solar winds, right? Well, then you might not be surprised to know that the Northern Lights are particularly strong in period of high solar activity and much weaker when the sun is quiet. What is in your power however is to find out when the sun is actually showering us with highly charged solar particles. To find that out, you might first want to have a look at the noble www.spaceweather.com, operated by NASA. The website gives, in a language easily under-

FOTO: JANE CHUAH

Many come to snow-clad Tromsø because they dream of being able to get a glimpse of the magnificent yet elusive Aurora. But even for utterly blasé locals, Aurora Hunting can be an incredible experience if done right.

stood by mere mortals, updates on when the sun is actually erupting and when the solar winds –and its subsequent Auroras– are set to fill the skies. As a rule, if the website claims that a given Monday will see solar winds hitting the earth, the previous Sunday and following Tuesday are generally pretty good too.

Real time Aurora data can also be a great indication of how likely you are to see something. The Spitsbergen Kjell Henriksen Observatory has one of the most useful pages on the web when it

comes to Aurora Activity (<http://kho.unis.no/>) but it should be used with caution. Discard the green color on the screen as mere imaging and do not even attempt to take the “per cent” probability seriously. It's the solar activity scale (from 0 to 9) that interests us, but only when put in relation to Tromsø's and Alaska's geophysical data.

Once you've made sure to get three hours out of town on a crystal clear night and under a class 6 Solar Storm you might still want to be careful and take the timing

issue into consideration. Generally, Northern Lights appear in Tromsø between 9 and 12 at night but in cases of very strong solar activity, the lights might appear much earlier starting from 5 pm and reach their peak quite early (7/9 pm). Also don't forget that the Aurora always appears to the North-East, heading to the North-West so in case you might be driving southward for an hour, make some stops from time to time in order to check the skies. Good luck, and don't forget the hot chocolate, the woolen socks and to cross your fingers.

StudentUKA 2013 ROCKS!

FOTO: OLGA SHAVRINA

I år blir Tromsø Old School Metal Associations årlige storkonsert lagt til studentUKA!

OLGA SHAVRINA
MAILMESOON@LIST.RU

Hvem sa at tirsdag ikke er en festdag? Musikerne fra Tromsø Old School Metal Association (TOSMA) har skapt en skikkelig feststemning på studenthuset Driv med musikk fra Black Sabbath, Bon Jovi, Iron Maiden og Rattpoison forrige tirsdag, 19 februar. Michael Ludvigsen, en av TOSMA's grunnleggere, har fortalt litt om TOSMA's historie

og aktiviteter.

TOSMA er en løst sammensatt klubb der musikere fra Tromsø i alle aldersgrupper og sjangre møtes for å spille den musikken de er glad i: nemlig melodios hard rock og heavy metal fra slutten av 70-tallet og til begynnelsen av 90-tallet.

—Det er vår mulighet å reise tilbake i tiden, selv om ingen av oss er eldre enn 29 år, forteller Michael.

Ideen å etablere klubben kom til Tore-Morten Andreassen og Michael Ludvigsen på Iron Maiden tribute konsert i 2009. Da ble TOSMA stiftet. De fleste musikere som spiller under TOSMA er medlemmer av andre band. På den måten, skaper TOSMA et veldig spesielt nettverk der nye relasjoner blir opprettet mellom musikerne.

—Ingen av oss får penger for det

vi gjør, derfor er klubben stort sett avhengig av viljen til musikere som deltar. Men vi har veldig mange unge og entusiastiske mennesker i TOSMA. Dette er veldig artig for oss, sier Michael med fornøyelse.

I dag baserer TOSMA seg på tre klubber i byen, og Driv er en av dem.

—På Driv spiller vi en gang i året. Det er tredje gang vi har konserten her. Vi gleder oss til å spille

på studenthuset. Her blir vi alltid tatt ekstremt godt vare på, spesielt i år. Publikum på Driv er flott. Her ser vi mange som kommer på alle våre andre arrangementer, men også masse nye folk, forteller Michael.

Og sant var det: publikum på Driv ga en varm og energisk velkomst til musikere! Det er også verdt å merke at overskuddet fra årets TOSMA konsert gikk til barneavdelingen på UNN.

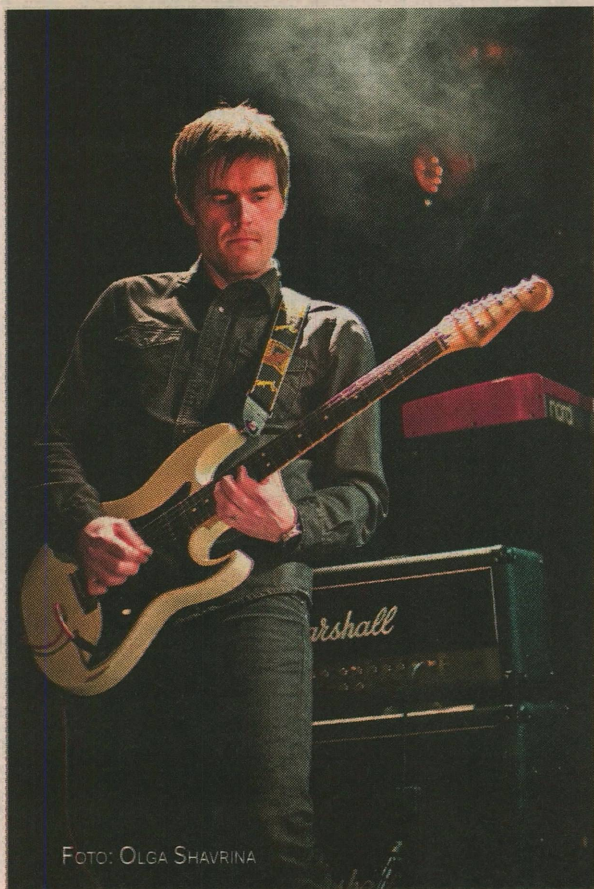

FOTO: OLGA SHAVRINA

FOTO: OLGA SHAVRINA

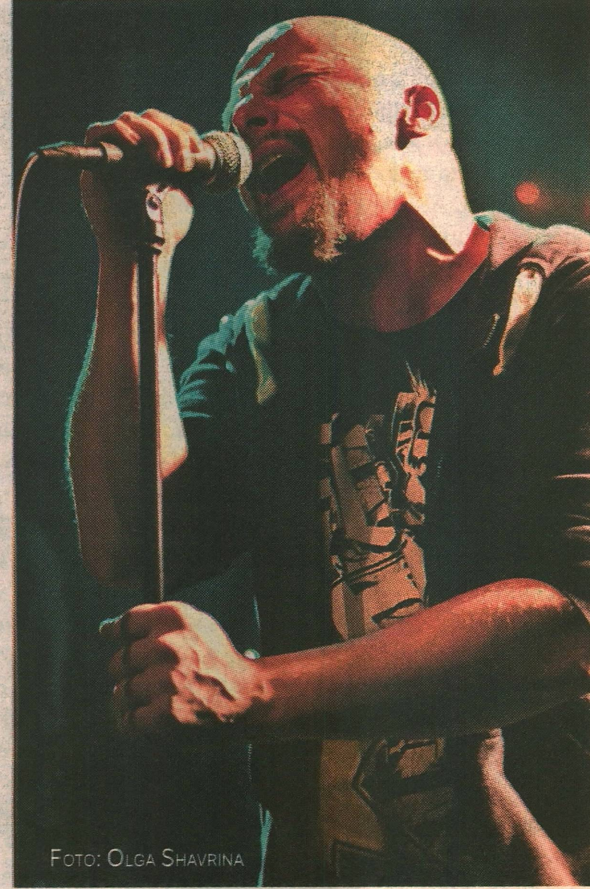

FOTO: OLGA SHAVRINA

Hedwig i decrescendo

ALEXANDRA TENEBROSO
ALETEN-2@STUDENT.LTU.SE

Til tross for fraværende far og oppvekst på den mindre morsomme siden av Berlinmuren, er Hans Schmidt – snart Hedwig – utrustet med en fargerik personlighet og to lidenskaper: filosofi og musikk. Livet ser lovende ut da soldaten Luther Robinson forelsker seg i Hans, men for å gjennomføre bryllupet må Hans ofre en del av seg selv. En omveltning i identiteten og kjønnnet, og Hedwig blir skapt.

Kjønnsstigma og sjelevenner

Et gjennomgående symbol i Hedwigs historie er todeltheten: Berlinmuren som skiller Øst og Vest, Aristofanes' splittede sjelevenner i «The Origin of Love», Hedwigs søken etter den andre halvdel. Ikke minst – skillet mellom mann og kvinne, som i Hedwigs tilfelle er nå et arr. Ironien er at Hedwig stadig ender opp i et limbo, verken her eller der men mest både og.

Luther forlater Hedwig for en mann, Berlinmuren faller, og søken etter den bedre halvdel fortsetter. Hedwig sleper bandet The Angry Inch rundt på spillejobber i lugubre omgivelser, og forsørger seg ellers av barnepassjobber og andre mer slebrige tjenestetilbud. Tommy Gnosis blir vår heltinnes halvdel og gjennomgående mareritt.

Fyller hele scenen

Hovedpersonen er litt av en dramaqueen. Per Kristian Trollvik smeltet inn i rollen som Hedwig sømløst, og dette er hans debut. Deres sammenkoblede personlighet fyller hele lokalet. De svære parykker, høye hæler og pompøse antrekk er heller der for å understreke den overdådige personligheten, ikke for å skape den. Det bor et mangfold i Hed-

wig. Glødende driv krydret med sylskarp tunge (og stor kjef, alt ettersom), total åpenhet og humoristisk selvransakelse. Det er lett å elske henne, det er lett å bli betatt av gnisten, åpenheten. Det er ingen tvil om at Per Kristian Trollvik hører til i rollen som Hedwig, alt kjønes rett.

Den største utfordringen ved oppsettet er noe kronglete og mangelfull avrunding av historien. Skuespillerne har ingenting å gjøre med dette. Det virker noe inkonklusivt, og man setter spørsmålstegn ved hvorfor Hedwigs selvrealisering ikke fikk mer tyngde og dybde. Hovedpoenget druknet i historiefølget – man sitter igjen med følelsen av at epilogen fortjente mer og burde ha endt med like sterke gnister som introduksjonen.

Identitet, punk og frigjørelse

Siden historien fortelles av og gjennom Hedwig, er de andre karakterene spissformulerte. Det er masse sjarm og humor å hente i dem, fra Hedwigs bandledsager Yitzhak (spilt av Trude Øines) til Tommy Gnosis (Marius Lien). I Tommy Gnosis fant Hedwig sin manglende halvdel, men endte opp med å miste store deler av seg. Tommy stakk av med sangene de skrev sammen og ble en internasjonal sensasjon. Det er ikke første gang Hedwig ofrer seg for noen og blir stående alene med deler av seg selv som aldri kommer tilbake.

Selv om de to åpenbare puslespillbiter i historien er Tommy og Hedwig, er det en sterk dynamikk mellom vår hovedperson og Yitzhak. Hedwig herser lekent med ham og bandet, og gjennom sine korte innspill tvinger Yitzhak virkeligheten i Hedwigs pompøse dagdrømmer. Yitzhak er lojal men konfronterende, på mange måter utfyllende og komplementær til Hedwigs vesen. Han har også en viktig del i epilogen, som

FOTO: GISLE BJØRNEBY

Hedwig stormet scene Vest ved Hålogaland Teater, i høye hæler og med gjennomtrengende tilstedeværelse.

burde ha vært fremhevet i større grad.

«You, Kant, always get what you want»

Det viktigste er ikke gjenforeningen mellom Hedwig og Tommy, ikke lojaliteten Yitzhak (og The Angry Inch) har utvist og ikke Hedwigs anerkjennelse og suksess. Epilogen og moralen i hele historien når sitt gjennombrudd når Hedwig innser at den delen hun leter etter er

noe hun har skapt selv. Søken etter seg selv og identitet, et gammelt tema som ikke går bort. Hedwig and the Angry Inch er rørende, sjarmerende, til tider overveldende, men også universalt. Det er lett å identifisere seg med Hedwigs søken.

Stykket er underholdende uavhengig om man tar alle referanser til årtitallet, filosofi, musikk og politikk eller ikke. Det finnes flere lag oppå hverandre,

men kjennskap til disse er ikke en forutsetning for å få med seg historien og underholdningen. Skuespillerprestasjonene er solide og høyst engasjerende.

Det som trekker opplevelsen ned er vektingen i stykket. Historien begynner sterkt, men enkelte viktige deler burde vært fremhevet i større grad, deriblant en av de siste scener mellom Yitzhak og Hedwig, epilogen. Oppsettet blir en ufrivillig decrescendo.

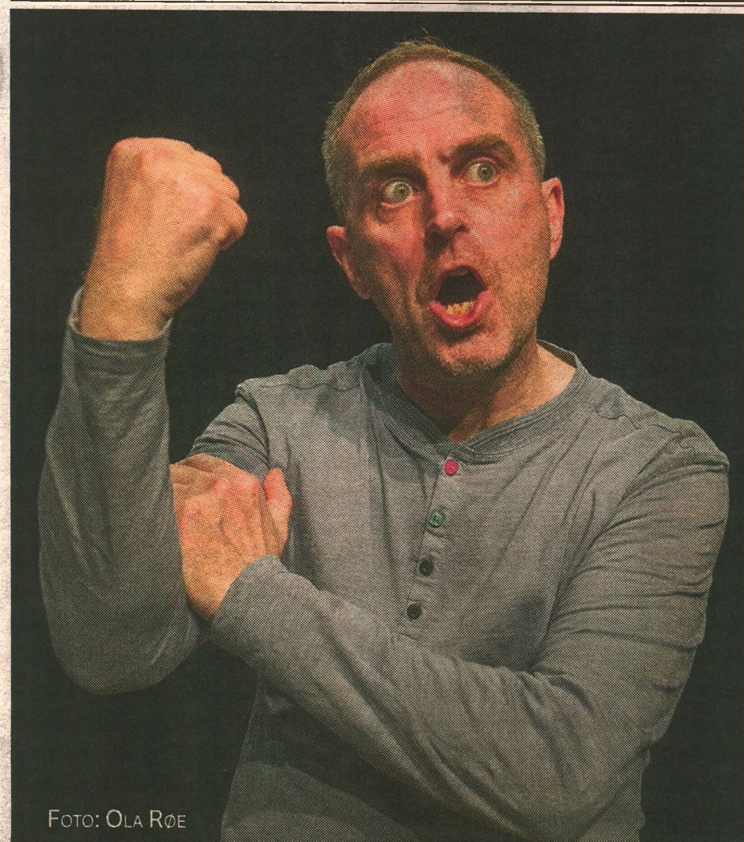

FOTO: OLA RØE

Uendelig latter garantert

Mistero Buffo - middelalderens gjøgleres teaterspill omgjort til nordnorsk.

FRANCESCO PUGLIANO
THE.DISTANT.CALL@GMAIL.COM

Det må ikke være lett å oversette et teaterspill fra et språk til et annet. Man må ta hensyn til mye: gjøre en ordentlig oversetting, beholde stemningen og så videre. Ofte må man tolke vitser også. Det kan være veldig vanskelig på grunn av forskjellig humorsans fra land til land, ord som ikke betyr det samme på et annet språk og de kjempeviktige pausene som ikke er mulig å gjengi. Legg til at morsmålet til stykket ikke er italiensk engang, men en blanding av forskjellige dialekter. Disse ble brukt i middelalderen i Nord-Italia og datidens Tyskland og Frankrike av gjøglerere for å bli forstått landet rundt. I tillegg måtte stykket oversettes til tromsodialekt.

Det var utfordringa som Kristian Fr. Figenschow jr. måtte ta, og klarte utmerket.

Stykket består av fire forskjellige fortellinger: den første forteller hvordan han fikk fra Jesus evnet til å kunne snakke, og hvordan han skal bruke det til å velte de mektige og de myndige. Andre del forteller hvordan en kirkegårdsgraver tjener av å selge billetter til visning av Lazarus' mirakel. Den tredje handler om en blind og en krøpling tigger som klarer å samarbeide ved å forene deres sterke sider og til slutt en person i fylla som forteller hvor nydelig han hadde det rett etter han forlot Kanaans bryllup.

Scenen besto bare av skuespilleren, et krakk og en mugge vann, men det var nok for han for å spille tju ulike karakterer, pluss seg selv i mellom med korte og morsomme kommentarer om aktuelle saker (noe som ikke har fant selv: Dario Fo gjorde det også).

Jeg er litt usikker på hans italienske synging. Det fantes ikke i den originale monologen og var i alle fall ikke så lett å forstå for meg heller. Ville han gi en litt mer «ekte italiensk smak» til stykket? Det vet jeg ikke, men heldigvis varte det veldig kort og bare i det første stykket; nok til å glemme denne eneste flekken i et stykke som ellers var fantastisk, veltenkt og i stand til å gjøre Dario Fo stolt av det.

Ikke bare griseri

FOTO: TINA DERAKHSHAN

Kristine Myhre Tunheims stjålet Rekviem for ein gris med sitt tydelige og uttrykksfulle spill.

BARBARA LESZ
BARBARA@UTROPIA.NO

På 16. februar ble den andre delen av Rekviem for ein gris spilt. Rekviem er et innovativt konsept av dramaturg Kristin Bjørn og manusforfatter Kristin Auestad Danielsen. Manuset skrevet av Danielsen ble spilt på tre forskjellige måter: som hørespill, skuespill og dokumentar.

Selv manuset forteller en historie om menneskers ønske om å bli dyr, dvs., komme i kontakt med natur og sine mest grunnleggende følelser og lyster. Ruth er en eier av «dyrehotellet» der man for ti tusen kroner i uka kan leve som

sin favorittdyr. På hotellet finnes det ei kvinne som vil bli en hund, en eks-kjendis som vil bli gris og en mann som vil bli sjiraff. Ruths opprinnelig gode intensjoner og ønske om å stelle sine gjesters nøder følger til en tragedie.

Siden jeg så den første delen av Rekviem, vil jeg begynne med mine refleksjoner om forholdet mellom de to delene. Den første Rekviem var et hørespill da skuespillerne leste de linjene de ville (det var innen delingen av rollene) de brukte også lyd til å påvirke publikumets oppfatninger. Den andre delen var et vanligere spill med både lyd- og visuell side. I tillegg var rollene tildelt ulike skuespillere.

Rekviem-spillet beskrives som «fortellingen fortalt i bilder og assosiasjoner» men for meg var den nesten et vanlig skuespill, dvs. assosiasjoner og visuelle spilte ikke en større rolle enn i et vanlig postmoderne skuespill. Det jeg oppdaget var en annerledes rytme i forestillingen. De symbolske, visuelle scenene, som amming eller håndamputasjon ble aksentuert med en liten pause og langsommere gjennomføring av aktiviteter. I følge de emosjoner som de sterke scenene vekket var enda sterkere. En kunne føle at hendelsene var uunngåelige.

Den største forskjellen for meg var ekspressivitet av de rollene. I hørespillet var fokuset hovedsakelig på grisen, som forventet.

Siden karakterens linjer ble lest av alle skuespillerne ble ingen karakter fremvist som viktigere enn i manuset. I Rekviem på Kurant var det Kristine Myhre Tunheim (Ruth) som stjal (nesten) hele showet. Hun var den mest markante, med klareste kjærtegn og sterkeste uttrykk.

Tunheim transformerte Rekviem i en fortelling om Ruth, en dyrehotelleier, som vil hjelpe sine gjester til det fulle. Hun fremvises som en moderlig person som vil stille til «dyrenes» alle ønsker. I løpet av spillet transformerte hennes gode ønsker og omsorg seg til grusomhet og tyranni. Nanna Elisabeth Berntsen var nest best i sin rolle av «hund», den eneste karakter som ikke er helt passiv. Skuespil-

lerne vellyktes i fremvisning av en huldreaktig kvinne: entusiastisk, fjollete og med en stor lengsel for selskap.

For å oppsummere den andre forestillingen av Rekviem for ein gris var den et anstendig postmoderne spill. Etter min mening trenger Tromsø flere teaterstykker, som i det minste prøve å uttrykke seg gjennom nye og originale metoder. Spillet inneholdt også noen uttrykksfulle scener og roller. Selv om «flowet» i Rekviem ikke var jevnt, var den lett å følge. Det mest interessante inntrykket jeg fikk var at selv om dramaturgen denne gangen kunne bruke det visuelle til sin nytte, var det fortsatt teksten som virket sterkest.

Ferske ideer på Ferske Scener

FOTO: KASIA MIKOLAJEWSKA

En dramaturg og skuespillere fra Ferske Scener, et tekstbasert samtidsteater, utfordret seg og publikummet med et tredelt eksperimentelt teaterstykk som foregår på tre forskjellige plasser og tre forskjellige måter.

BARBARA LESZ
BARBARA@UTROPIA.NO

Utropia snakket med Kristin Bjørn – dramaturg og teaterinstruktør – og Nanna Elisabeth Berntsen, en skuespiller, om et nytt eksperimentelt skuespill: *Rekviem for ein gris*. *Rekviem* spilles i tre deler: som et hørespill, et skuespill og en dokumentar.

ALT BEGYNTE MED EN TEKST

Bjørn hadde et vellykket samarbeid med manusforfatteren Kristin Auestad Danielsen tidligere i sammenheng med *Ferske Scener* og kjente henne godt. Da Bjørn fikk det nye manuset, som omsider ble til *Rekviem for ein gris*, likte hun teksten godt. Likevel visste hun at teksten ikke kunne bli til et vanlig skuespill:

—Vi trodde ikke vi hadde et scenespråk som kunne yte teksten rettferdighet. Den er så vill og så svart: det er sex og vold og amputasjoner. Det blir fort veldig kleint på teater. Det var heller en film eller et figurteater, sier Bjørn.

Bjørn ville ikke fratre og bestemte seg for å jobbe videre med teksten.

—Vi visste at vi hadde gode skuespillere. Vi bestemte oss for å jobbe med teksten for å utfordre kreativiteten våres, siden vi likte den så godt, uten å tenke på sluttresultat. Og det ble begynnelsen på det som nå heter *Rekviem for ein gris*, sier hun.

Jobben med manuset begynte i mai 2011. På det tredje møtet bestemte hun og Danielsen seg for å vise den til publikum. Da begynte de å teste forskjellige måter å presentere teksten på. Bjørn mener at

publikum liker å få et innblikk i hvordan kreative skuespillere arbeider.

TREDELS OPPLEVELSE

Det var ikke før etter Jul at ideen om å dele forestillingen i tre deler oppstod. De fikk midler til en forestilling, men bestemte å bruke budsjettert tid og penger til å vise tre forskjellige versjoner.

En av de skuespillerne som etter hvert tok del i prosessen var Nanna Elisabeth Berntsen, som har jobbet med *Ferske Scener* tidligere.

—Vi hadde fått lov å følge prosessen i stor grad og få eierforhold til stykket, ikke minst. Også kjennes det litt som en master i skuespillerkunst, fordi vi får brukt oss selv, man får teste hva man er god på.

Berntsen mener også at skuespillere måtte først og fremst lære å

spissformulere det de gjorde.

—Mann går på tynn is hele tiden for å finne det beste resultatet, kunstnerisk sett, ler hun.

STØRSTE UTFORDRING

Berntsen mener at poenget med *Rekviem for ein gris* er å være til stede sammen med publikum og stå for det hun lager sammen med de andre skuespillerne.

Både Berntsen og Bjørn avslører at jobben på *Rekviem for ein gris* er lengre enn med et vanlig spill. De påstår likevel at jobben er veldig interessant, utfordrende og de lærer masse.

De ønsker å invitere publikum inn prosessen.

—For å se ting som er litt skisseaktig. Det er interessant å vise hvor

forskjellig tekst kan bli. Vi håper vi får opp forskjellige styrker ved teksten, forklarer Bjørn.

STORE HÅP

Bjørn understreker at hun ikke vil at spillet blir et «freak show».

—Jeg håper at publikumet blir med, kjenne seg sammen med oss, sier hun og legger til:

—Vi prøver å få frem den lengselen etter å være følelsesmessig naken med andre mennesker og i kontakt med følelsene sine: det er ikke kun et formeksperiment.

Dramaturgen sier at hun også håper at spillet ikke blir fortolket som en formlek, hun vil heller berøre publikum. I tillegg ønsker hun å vise at det finnes flere måter å presentere manuset på.

Tre jenter baker noe snodigt

MEDVIRKENDE: MARIA HENRIETTE NYGÅRD, ANE EVJEN GJØVÅG, ÅSE MARIE RANNESTAD

ALLE FOTO: MARIELL AMELIE LIND-HANSEN

På bare 30 minutter ble prøvesalen i Hålogaland Teater forvandlet til en gåtefull scene av urverk-undring

CAMERON THOMPSON
CAMERON@UTROPIA.NO

Skrevet for barn fra 6 år og oppover, finner historien sted i et bakeri på en øde øy. Tre naturtro, mute opptrekkbare dukker danser og lager brød og kaker. De forteller også med pantomime en bittersøt og svært rørende historie om "det

ødelagte, det som ikke bestandig virker inni oss" (ifølge Hålogaland Teater).

Scenen er skikkelig minimalistisk der det kun fins en enkel ujevn benkeplate, og under den er det proppfullt av rart formede skuffer og skap. En genial og utpekulert bruk av plassen og hele konseptet ligner delvis på

Dr. Whos TARDIS og delvis på posen til Felix the Cat. Personlig ble jeg dødsimponert og begeistret av dette. Dessuten syns jeg at scenegrafen fortjener en pris eller to.

Publikums fantasi var den viktigste ingrediensen i Bakeriet. Men også koreografen og opp-tredende hjelper å skape denne

snurrige verden i hodet vårt. Og det som de har skapt fortjener også høy ros. Ikke bare at de tre kvinnene måtte danse utrolig intrikat, godt timet og perfekt synkronisert koreografi, men samtidig utførte de ekte fingerferdighet. Den fysiske utførelsen deres og iblant bløtkakehumor var så fengslende at man glemte at de tier hele tiden.

Alt i alt er det sjelden at alle elementer i en forestilling er perfekt. Men i Bakeriet var musikk, scenografi, koreografi og opptreden uten feil. Som følge ble teaterstykket en ekte, fortryllende og artig opplevelse som ingen håper å glemme. Uansett minst vil man alltid huske de "hjemmelagde" pepperkakene som ble tilbudt av dukkene til publikum i enden.

Åpne landområder og mystikk i musikk

Niko Valkeapää gir publikum en fantastisk opplevelse på Skarven

FRANCESCO POGLIANO
THE.DISTANT.CALL@GMAIL.COM

Konserten begynner litt over tjue når Niko Valkeapää og Georg Buljo går på scenen blant generell applaus og forbereder seg til konserten. Når de begynner å spille og synge, er det tydelig at stemninga må bytte fra den trivelige og nesten festlige stemningen som fantes i lokalet til en introspektiv, mystisk og tankefull stemning. De åpner med en låt hvor gitaren til Georg akkompagnerer Nikos tekstløse vokaldel i en bred sang som minner om vidda og nordlys. Få noter i rolige arpeggioer er spilt med en kjempelang reverb, mens stemme mumler i en halvjoik stil som passer perfekt med omgivelsene. Salen er nå stille og

observerer begeistret de to musikerne og lar de fortelle de vakre og gåtefulle hemmelighetene til deres musikk.

Men det er ikke bare mystiske og undrende regndagers låter de spilte. De låtene som kommer fra det siste albumet (Gusto) hører nesten country ut, som den andre låten der melodien minte meg til og med om Personal Jesus av Depeche mode. Ideen å blande blues-akkorder til en akustisk gitar med samisk språk er veldig god, og Niko og Georg vet det. Lite forblir av den vemodige stilen de spilte i den første låta, men stemninga kan ikke kalles festlig nå heller. En smule glad melankoli finnes også i disse sangene. Teknisk sett er paret veldig

flink. Niko skifter fra joik-stil til vanlig synging uten at vi merker det og Georg kan lage alle slags lyder med sin gitar. Takket være en rekke effekter (spesielt reverb og loop som spiller en kjempeviktig rolle), sine tre instrumenter og ved bruk av fingerspill, tapping, harmoniske deltoner og andre rare spillemåter, ingenting er umulig for han.

Av og til snakker Niko mellom to låter imens Georg bytter instrument. Med en ganske sterk samisk-finsk aksent, sier han en gang: «Da jeg var et lite barn undret jeg «hvorfors har jeg ikke vinger som alle de andre fuglene?» nå som jeg er ikke barn lenger, undrer jeg fortsatt»

FOTO: PRESSE

Tre hardingfeler spiller bedre enn en!

Den moderne visjonen av norsk folkemusikk forhindret alle i å være likegyldig

OLGA SHAVRINA
E-POST: MAILMESOON@LIST.RU

Smil, dans, og selvfølgelig flott musikk - det er det som samlet masse folk i Studenthuset Driv på torsdag for å ta imot det norske bandet Valkyrien Allstars. Gruppen er kjent for sitt unike musikalske uttrykk, ikke bare i Norge, men også utover landets grenser. De har siden oppstarten i 2005 besøkt mange deler av verden, blandt annet Kina og Japan, helt til Slovakia og England.

Trioen består av Tuva Livsdatter Syvertsen (vokalist og hardingfele), Ola Hilmen (hardingfele) og Erik Sollid (hardingfele). Med seg i bandet har de også Magnus Larsen på bass og Martin Langlie på trommer. Valkyrien Allstars

kalles ofte et unikum innen norsk musikk på grunn av deres blanding av stiler og sjangere. Selv om bandets musikk har rot i tradisjonell norsk folkemusikk, så er den likevel utradisjonell. Tekstene er til dels hentet fra kjente forfattere, men musikken blander også forskjellige sjangere som blues, jazz, reggae og rock for å skape sitt eget lydbilde og en ny form.

Bandet har hatt konserter i Tromsø før, og samlet denne gangen en fullsatt konsertsal. Vi har spurt hva publikum før konserten om hvilke forventninger de har til musikken og bandet generelt.

Ane Hedvig Løvold, student: "Jeg er veldig oppstemt akkurat nå. Jeg har hørt på Valkyrien Allstars i 4-5 år, og jeg liker dem spesielt fordi de bruker gamle

FOTO: THOMAS BUJIKEMA FJÆRTOFT

folketekster. I tillegg synes jeg at tre hardingfeler høres fantastisk ut sammen!"

Luidmila Nikanorova, student: Jeg har aldri hørt dette bandet før, men jeg ble tiltrukket av bandets navn. Jeg synes navnet er sterkt og sexy, så jeg forventer mye energi, positiv aggresjon og kraft i kveld!

Alyona Dekhtyareva, student: Jeg elsker stemningen som dette bandet skaper her i kveld! Jeg har alltid likt folkemusikk. Selv om musikken som dette bandet skaper ikke er tradisjonell folkemusikk man ellers tenker på, er det fremdeles flott musikk. De bidrar til utvikling og fornyelse av norsk folkekultur, vil jeg påstå.

Og sant er det: stemningen var virkelig til å ta å føle på. Folk sang med, klappet takten, og danset. Da konserten var ferdig måtte bandet spille to ekstranummer før publikum hadde fått nok og Valkyrien Allstars fikk gå av scenen. Vi håper at bandet fortsetter å trives, og ønsker dem velkommen tilbake til Tromsø igjen!

FOTO: KASIA MIKOLAJEWSKA

Breathe, Peter

KIIRA KESKI-NIRVA
KIIRA.KESKI-NIRVA@HELSINKI.FI

his debut EP 'Northern Lights'.

Festival audience, clad in raincoats, packed in front of a tiny stage, sing along to the song, 'Brother'. It was a record cold July night at Bukta festival 2012 when I last saw Peter Estdahl - an excited young guy with a guitar.

However, fast forward to two weeks ago at Driv, and Estdahl had changed quite a bit. After taking time off to work on his act, Peter Estdahl has re-emerged on stage as Kid Exodus, and while draped in this persona, he has just released

Nice sounding, well-performed, Kid Exodus ran his short show like a true artist rather than some fake, American Idol no-talent wannabe. Two of his bigger songs, 'Brother' and the new single 'Are we apart', proved real successes with the audience.

But was he a little nervous? Kid Exodus seemed to rush through his repertoire, and hurried away from the stage. Breathe, Peter, breathe. Nevertheless, I must say I got quite a nice (2nd) first impression of the new Kid of Tromsø.

Lukk øynene

NATALIA MAZUR
HERMENEGILDA.SA@GMAIL.COM

Jeg vet at majoriteten av dere som leser denne artikkelen ikke hadde lyst eller mulighet til å bruke lørdagskvelden på en slik konsert - oppriktig lei, men det burde være en utropstegn for dere. Av og til er det godt å oppleve noe annet, kanskje for å utvide egne horisonter? Anbefaler å tenke på. I dag om jazzklubben, Erik Storband og Marit Sandvik i korte trekk.

Jeg er ikke en stor fan av latin/bossa nova. Men for å være ærlig, så snart som jeg krysset terskelen av Verkstedet i Kulturhuset, ble jeg truffet av en flott, slapp atmosfære. Etter en stund har musikken spilles. Umiddelbart har lydene

begynt å danse i rommet, mens sittende publikum gikk i en stand av velvære. De første bitene av musikken ble utfylt med klangene av hellende øl og litt hamrende hæler. Alle nøy musikken spilt av det store orkesteret.

Real bombe var det når Marit Sandvik gikk på scenen med rolig samba, som skapte effekten av musikal på en måte. Snart har tonene endret seg til å bli mer sanselig og det manglet bare en god dansepartner til å glede i all denne varme og forførende musikken. Det som man kunne savne også for det komplette bildet var ringere glass med drikke og milde eimer av sigarettøyk, men for personer med en frodig fantasi burde det ikke være et problem. Det var nok å lukke øynene.

FOTO: JUAN PABLO

The Heavy Metal Page

Arctic Metal News

Since its inception, Utopia's own Metal Page has tried its best to update you on the status of Tromsø and Northern-Norway's dynamic yet underground metal scene. In this issue, we will not focus on one release or even one band in particular but instead try to gather the most recent info relating to North-Norwegian metal and pitch it to you in this page. We hope this little page will then serve as a reminder that even lost all the way up into the Arctic, the metal flame is still burning bright.

LYONEL PERABO
LIONEL.D@HOTMAIL.FR

ALLE FOTO: PRESSE

TAAKEFERD opens online shop and announces future release

Tromsø's black metal terrorists Taakeferd have finally got their online shop up and running. Available on their website (www.taakeferd.com), the shop offers their album "Når Sirkelen Brytes" in CD and LP format as well as the last copies of the "Livsgnist" EP and their "13 Years of Hatred" t-shirt. The band has also announced that they are currently working on new material which is, according to the band, "Forged under the Arctic Hellfire".

NORDVREDE's third album out soon

Now signed on the infamous German label Darker Than Black records, Nordvrede are expected to release their third album, "Monument Viktoria" in the near to very near future. The label's press release only states "early 2013" as a release date. Meanwhile, our comrades at the webzine Norskmatal managed to get hold of a promo and graded it 4.5 out of 6; this might be a sign that the band's third album may hopefully be unleashed very soon.

INSIDE I Splits up

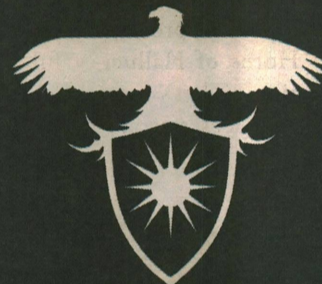
A post published on Inside I's Facebook page on the 14th February announced that the long-standing deathcore combo was no more. The post, initially published by the band's label WormWholeDeath revealed that the motive for the split was, as in too many cases, the difficulty encountered by some members to reconcile personal

life and the increasingly demanding involvement required when playing in the band. It isn't clear so far if any new project(s) will emerge from the ashes of Inside I but be sure that Utopia will keep you updated on the matter.

SKAUR in quest of a label

Bodø's shadowy masters, Skaur, are now officially looking for a label. The note on their official webpage (skaur.com) says as follows "As of now, Skaur is in need of a label willing to release our "debut" album. All artwork and music is ready for print and release!" Having previously announced the re-release of their eponymous album as a revamped "Nord-Norsk Svart Metall" pro-CD

on the newly established label Asasol records, Skaur's woes seem to be the result of the label's mishaps. Indeed, Asasol announced, a couple of days prior to Skaur's statement, that it had suspended all of its activities for the time being.

ISKALD at full speed

Probably Northern-Norway's most well-known black metal band, the Nordlanders of Iskald are set to play at this year's Inferno festival, which is set to happen at the end of March. In addition, the band has announced the imminent release of the recording of their performance at their 21st December concert. The concert recordings, which will be available to stream through the internet by the end of the month, can be sampled through a teaser on the band's facebook page.

ELITE's finishing touches on fourth album

Mo I Rana's giants Elite are now in the mixing phase of what is scheduled to be the bands' fourth album, to be released this year. According to a rather surprising picture posted on the band's facebook, the album should feature some guest female vocals. A teaser should tentatively be released within a couple of weeks. This might very well be the Northern-Norwegian black metal event of the year, so stay tuned.

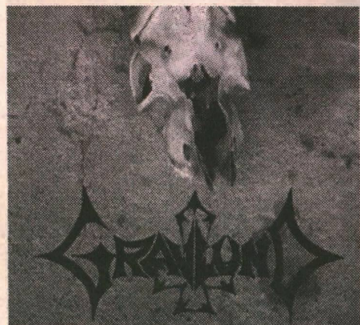
VREDEHAMMER's EP out in March

Recently signed to the American Black Plague Records, Per Valla's Progressive Black Metal outfit is due to release its third EP, christened "Mintaka", sometime next month. The band, now a fully-functioning live-act, is also due to start working on its first full-length soon. Will 2013 see Vredehammer take the place it deserves in the Norwegian Metal scene? One can only hope so.

SJUKDOM working on first album

The Tromsø black metallers of Sjukdom are currently working on their long-awaited first album. Judging from one of their latest facebook updates, the band is almost (if not completely) done with the recording of the drum tracks. If we're lucky, one could see the band's first album released this year.

Band: Gravlund

Album: *Horns of Hallucinogenic Creation*

Label: Unborn Productions

Karakter: 4/6

LYONEL PERABO
LIONEL.D@HOTMAIL.FR

Band: BLÅHØ

Album: *Through Sinister Nightfall*

Label: Self-Produced

Karakter: 4/6

LYONEL PERABO
LIONEL.D@HOTMAIL.FR

Band: Bullet for My Valentine

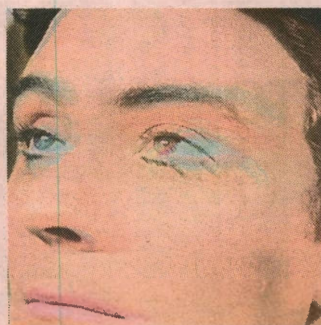
Album: *Temper Temper*

Plateselskap: RCA Records

Karakter: 3/6

HENRIK VIKEBY
HENRIKVIKEBY@GMAIL.COM

Band: The Ruby Suns

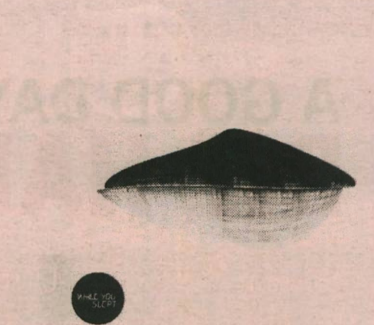
Album: *Christopher*

Plateselskap: Lil'Chief Records

Karakter: 5/6

KJETIL ENGH AASEN
ENGHAASENDEUX@HOTMAIL.COM

Band: While You Slept

Album: *Push/Pull*

Plateselskap: Toothfairy Label

Karakter: 5/6

KJETIL ENGH AASEN
ENGHAASENDEUX@HOTMAIL.COM

Dark Fanaticism

Gravlund is, for the record, a black metal band from Tromsø which released, to mostly critical acclaim, an EP called "Goat Funeral Night" on Unborn Productions back in 2011. Originally a "two-headed" project, the band has since then opened its doors to two more "heads" and started playing live last year. More recently, Gravlund released an EP, out as a pro-tape only called "Horns of Hallucinogenic Creation". That's it for the biography so let's start the carnage.

This whole EP, and probably the whole Gravlund concept, could be summed up in one word: primitive. Total fucking primitive. Gravlund doesn't play raw, brutal or even necro black metal because Gravlund plays reactionary black metal. That is to say, a black metal full of hate, contempt and rage, rightfully directed towards everything that pollutes extreme music today.

"Horns of Hallucinogenic Creation" is basically a potent reminder that there are still extremists who are fully committed to the spreading of this underground disease known as black metal. Everything on this EP reeks of devotion to the most primitive yet purest form of black metal. While too many old-school wannabes just spend their days mimicking Darkthrone's brilliant yet redundant recreation of an extreme metal pool that dried up long ago, Gravlund manages never to step out of the boundaries of the noblest of the black arts.

Primitive, reactionary, devoted; or how to put to shame both post-black metal wankers and dirty black hole crew crusties. Buy or die.

Proud Metal

Møre and Romsdal is an interesting place; maybe not in the sense that it has many interesting cultural landmarks, a vibrant cultural life or is a pivotal place in Norwegian history. No, this is not the point today. Møre and Romsdal is instead an interesting oddity in the sense that it has spawned only extremely few black metal bands over the years. Bar the relatively successful Dødsengel and Nattsol and you are almost reduced to nothingness. Even Oppland can "boast" Crest of Darkness and many new, aspiring bands. But not Møre and Romsdal.

But this might actually change soon as the band Blåhø releases its first full length album, "Through Sinister Nightfall", a release that reeks of hope, pride, and might.

Consisting of seven songs (with a total running time of 37 minutes) the album sets the bar high for a first album. Assisted by prestigious collaborators (like Urgehal's drummer Uruz), Anders Leine and Disme, the band's guitar players weave a glorious and noble album where melodies, riffs and arrangements work in concert to create an heterogeneous yet solid album.

This very melodic brand of black metal might sometimes evoke the likes of Windir, Dimmu Borgir and Enslaved but in a very personal and intelligent way. The obsessing melodic riffs, the Viking choirs and the great work done by the rhythm section make the listening and the discovery of "Through Sinister Nightfall" a more than pleasant experience. We only hope that the band will uphold its newfound tasks as a defender of their surprisingly inspiring land. Thumbs up.

God musikk, svak lyrikk

Det som slår meg først er hvordan BFMV gjør som så mange andre band når karrieren er på topp: de begynner å dale. De første låtene, "Breaking Point" og "Truth Hurts", treffer godt i et metalhjerte, med kjappe og harde instrumenter kjent fra de tidligere albumene.

Derimot begynner nedgangen når man kommer til tittellåten "Temper Temper". Plutselig blir vi blåst inn på mainstreamens elv av kjedelig og hitlåt-catchy refereng. Det mangler i kreativitet, både instrumentalt og lyrisk. Dessuten er albumet spekket med melodiose ballader som heller hører hjemme i en nyoppstartet punk rock gruppe fra USA, ikke et herdet thrash metal band fra Wales. Man kan like gjerne styre unna sangene som "P.O.W.", "Dirty Little Secrets" og (hvertfall) "Dead to the World", hvis man ikke vil bli som en emo.

De redder seg derimot litt mot slutten av plata på sangene "Riot", "Saints & Sinners" "Livin' Life (On The Edge Of A Knife)" som et tilbakeblikk på bedre tider. De nevnte sangene bærer fortsatt preg av å måtte være catchy, men de har den gode røffheten vi husker i de forrige utgivelsene.

Med lite kreative tekster og tidvis kjedelige sanger, inniblant noen gullkorn vel å merke, lander plata på en middelmådig poengsum. Dessuten er det vel verdt å merke seg at de plutselig legger vekt på å "syng pent" i stedet for deres velkjente, men svinnende, gutterale vokal. Det er synd å høre at Bullet går i samme felle som så mange andre, men de er absolutt ikke de første og neppe de siste. Penger er og blir det som dessverre styrer musikkbransjen i dag.

Som en fruktig kiwi

Dette er bandets fjerde album siden 2005, og klar videreutvikling fra hva de en gang var. Fra album til album har de blitt mer og mer spenstige og fridd seg fra konvensjonelle tøylar. Man kan kanskje si at de har fått mer kontroll over musikken de siste årene, det skal innrømmes at selv om det forrige albumet fra 2007 var bra, var det kanskje i overkant kaotisk. Siden det nå er snart seks år siden deres forrige studioalbum, er det lov til å ha høye forventninger, og det skal sies at de er innfridd.

Med dette albumet har de gått i samme retning som bandet Bear In Heaven, et band som plutselig ut av det blå gikk fra å være et mørkt alternativ prosjekt til å bli progressivt synthpop band med albumet (som for så vidt var en genistrek) I Love You, It's Cool. The Ruby Suns var til forskjell allerede godt på vei har skrudd opp tempoet enda et hakk.

Her er det klare hint av kosmiske referanser, samtidig som det er mye av det gamle, som for eksempel er det fortsatt klart at The Ruby Suns har mye til felles med Vampire Weekend. Først og fremst er The Ruby Suns ganske lik seg sjøl, og klarer å beholde den veldig egenartede musikken sin inn i et nytt album, og nok en gang får man den optimistiske og «sommerlige» følelsen man fikk fra den forrige utgivelsen.

Hele albumet er reint og stilig, den velkjente The Ruby Suns-sunden binder det hele godt sammen. Ingen sanger stikker ut som noen sår tomme, alt er velbalansert og friskt. De holder godt og detaljert nivå, og kan høres om og om igjen og man vil finne deilige detaljer.

En Tungvekters Debut

While You Slept er et Oslo-band som oppsto i 2007 av en gruppe på fem. Det tok dem om lag 5-6 år å komme ut med album, og til det sier jeg: «bedre sent enn aldri». Dette er nemlig et album som får nakkehårene mine til å reise seg, noe som egentlig bare er reservert til et fåtall band. Etter et raskt gjennomlytt er jeg allerede fan av dette vidunderverket, og gleder meg til å få høre mer fra denne inspirerende gruppen mennesker.

Bandet har mange inspirasjonskilder, men klarer å skape et sluttresultat som er originalt og eget. Her er det smekktfullt av energi og musikalsk troverdighet. Det er atmosfærisk og dypt, og de gjør det virkelig lett å bli revet med inn i deres verden. Deres siste låt på albumet, "Something's Moving, Alright" er et godt eksempel på det - en simpelthen magisk låt.

Vokalene styres av både Jacob Jones og Benedikte Wallace som sammen lager en harmonisk og vakker duo. De ligger litt i bakgrunnen, men er tydelige og slagkraftige. Alle musikerne i dette bandet viser at de fortjener å være der: Fredrik Olsen triumferer på trommer samtidig som Torgeir Beyer briljerer på bass. Pianotangentene blir kirurgisk håndtert av både Benedikte Wallace og Nikolai Grasaasen. Grasaasen er også fingerferdig på gitarstrengene med selskap av Jacob Jones.

"This Machine" er en av mine favoritter, med en åpning som rett og slett kan kalles rå. "Throw the dog a bone" kommer på en finfin andreplass, og viser at bandet har talent nok til å hevde seg blant mange andre kommende artister. "Moments Gone" er en vakker affære, og setter lista høyt for hva et debutalbum kan inneholde. Når man setter på albumet umiddelbart etter et gjennomlytt, vet man at man har funnet et band som man kommer til å følge med på i fremtiden.

A GOOD DAY TO DIE HARD

FOTO: PRESSE

Regissør: Kathryn Bigelow
Norsk premiere: 08.02.2013

Femte film i serien. Blir den like god som de forrige?

FRANCESCO POGLIANO
THE_DISTANT_CALL@GMAIL.COM

"I love you too my son. Let's go kill those motherfuckers". Filmen kan godt summeres opp med denne catchphrasen, og de som har sett de forrige fire Die Hard-filmene vet hva jeg snakker om.

I denne episoden av serien flyr John McClane til Moskva for å forsøke å

forene seg med sønnen etter flere år uten kontakt. Sønnen er mistenkt for narkotikahandel i Russland, men i virkeligheten er han spion for CIA. Ikke så lenge etter at Bruce Willis lander i Russlands hovedstad blir han involvert i en skikkelig biljakt sammen med sønnen og russiske skurker. Tusenvis av biler og minst tre lastebiler blir knust. Bomber, CIA spionutstyr og store eksplosjoner skjer bare i de første minuttene, og når Bruce Willis går i en svær dansesal fylt med krys-

tall lysekroner og svære vinduer for å forhandle med skurker, vel, du vet allerede hva som kommer til å skje.

Handlingen er ganske god selv om jeg håpte at skurkene var tøffere: få er like farlige som de som var i de gamle filmene, noe som gjør jobben lettere for McClane og sønnen. Ved siden av handlingen, prøver våre to helter å bli venner igjen og disse motgangene tvinger dem å samarbeide og hjelper dem å forene seg. Ja, den sentimen-

tale delen er ganske klisjéaktig men jeg tror ikke at målet med filmen var å røre publikum, så det var helt greit for meg.

A good day to Die Hard er en god film, selv om den ikke er på samme høyde som de forrige. McClane har ikke mistet sine spesielle evner med alderen, og er hele tida klar til å redde verden ved å drepe alle mulige motherfuckers som er i veien.

FOTO: PRESSE

Regissør: Kathryn Bigelow
Norsk premiere: 08.02.2013

Zero Dark Thirty: CIA, Bin Laden og tortur

THOMAS SCHLEIDER
FEIREFIZ@YMAIL.COM

Terrorangrepet 11. september 2001. Tortur. CIA. Osama bin Laden. Operasjon Neptune Spear. Zero Dark Thirty, av regissøren Kathryn Bigelow, kunne blitt beskrevet med slike stikkord. Filmen er ingen dokument, men heller en historisk thriller og derfor er det hele 157 minutter å se av den. 157 veldig intensive minutter.

Selve temaet "CIA-jakten på terroristen Osama bin Laden" har naturligvis kontroverser rundt seg. Spesielt i USA finnes det blant annet diskusjoner om Zero Dark Thirty er pro president Obama eller ikke, men mest av alt om fremstillingen av tortur. Filmen viser mange former for tortur, og selvfølgelig den metoden som ble blåst opp i media, waterboarding. Det er vanskelig å bedømme om det dreier seg om forhelligelse av alternative metoder for å utvinne informasjon, men filmen framstiller fryktelige midler som ble tatt i bruk for "rettferdighet".

Manus, skrevet av Mark Boal, byr på en interessant og spennende handling som knytter historiske begivenheter med en spennende film. Vi følger CIA-agenten Maya, som blir spilt av Jessica Chastein, hvor hun dedikerer hele sin karriere til jakten på Osama bin Laden og vi ser mekanikken i systemet til CIA. Mayas rolle i filmen gjør det i tillegg mulig å vise en historie om hvor langt mennesket strekker seg for å utfylle kravene lagt på seg selv, og hvordan kvinner må trække på tær for å komme seg fram, både i felt og internt.

Selv om filmen ikke er så actionfylt som Kathryn Bigelows forrige film, The Hurt Locker, snører filmen seg sammen i en intenst spennende og militær finale. Selv om de fleste vet hvordan det ender blir man likevel sittende på enden av stolkanten.

Zero Dark Thirty er en veldig spennende film som inneholder minneverdige scener og har et aktuelt tema fra vår tid.

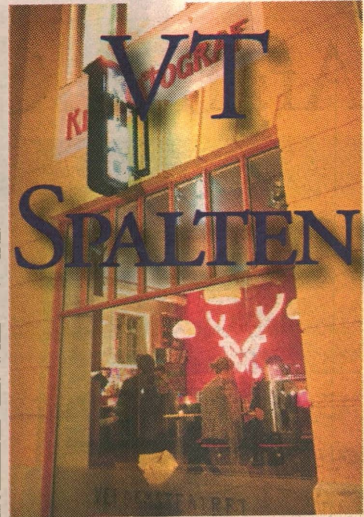

FOTO: INGUN A. MAEHLUM/ TIFF

Romantikk og prisvinnere

24. februar deles filmverdenes mest prestisjefylte pris – Oscar – ut i Los Angeles. Og flere nominerte filmer har også funnet veien til februar programmet vårt. Searching For Sugar Man er blitt kjent som «historien om den største artisten du aldri har hørt om», om Rodrigo y Gabriel som kunne blitt 70-tallets største musikkikon. En kritikerfavoritt som har høstet lovord på festivaler verden rundt, og en av favorittene til å vinne Oscar for Beste dokumentar. Stem Nei er nominert i kategorien Beste utenlandske film og vant publikumsprisen under årets TIFF. Den er allerede en av årets mest omtalte filmer, mye takket være en sensasjonell Gael Garcia Bernal i hovedrollen. I samarbeid med Utopia kan vi også tilby en snikpremiere på den største Oscar-favoritten av dem alle; Zero Dark Thirty 5. mars – tre dager før den har norskpremiere.

Sommerbryllup i Italia er årets store danske kinosuksess. Regissør Susanne Bier, som står bak tunge drammer som Brødre, Etter Bryllupet og I En Bedre Verden, har denne gangen beveget seg ut i et lettere og mer romantisk filmland. Trine Dyrholm gjør en av sine beste roller, og danskene har også fått selveste Pierce Brosnan med på moroa. En ekte publikumsvinner! Rust og Bein inneholder også mye romantikk, men av det mer brutale slaget. Marion Cotillard og Matthias Schoenaerts leverer begge mesterlige prestasjoner i Jacques Audiards kritikerroste drama.

Dette er bare noen av godbitene man kan se frem til hos oss i den kommende måneden. Vi kan ellers gi publikum sjansen til å se en av filmhistoriens største mesterverk, Lawrence of Arabia, i en nyrestaurert og vakker utgave som bør – og skal – sees på kino. Tromsø Filmklubb har i februar fokus på Quentin Tarantino's inspirasjonskilder, ti markerer samefolkets dag med Veiviseren og et samisk kortfilmprogram, i tillegg til faste innslag fra Barnefilmklubben og Verdensoperaen i Nord.

Afghan Girls and Women in a 'Veiled Rebellion'

ASTRI FREMMERLID PRESENTS ONE OF THE REMARKABLE PHOTOS IN THE EXHIBITION

FOTO: SALLY ROSENDAHL

Stories told through photographs of the everyday struggle against discrimination towards women now exhibited at Perspektivet Museum

SALLY ROSENDAHL
SALLY_ROSENDAHL@HOTMAIL.COM

In Afghanistan, a woman is not allowed to leave the house without her husband's permission. This is one of the stories which photographer, Lynsey Addario, wishes to tell the world. As a Human Rights Reporter and photographer for

National Geographic, Time Magazine, The New York Times and Newsweek, Addario visits conflict areas around the world - especially in the Middle East, South Asia, and Africa - to tell people's stories. This time, she shares with us the thirty stories of Afghan girls and women who are indirectly forming a 'Veiled Rebellion' (as the exhibition is called) against the

discrimination of women.

Lynsey Addario was born in 1974 and grew up in New Delhi, India. She first travelled to Afghanistan in 2000, before the fall of the Taliban, and she has returned almost every year since then. Working in Afghanistan as a photographer is a challenge, and she is very dependent on her

interpreter, driver and not least her contacts for her success. She has been kidnapped and exposed to violence several times throughout her career - most recently in Libya. However this does nothing to dissuade her from continuing with her reportages in areas where most others prefer to stay away..

Out of the 200 women she has interviewed in Afghanistan, 190 report domestic violence. Of the school girls Addario has photographed, several have had been attacked with acid. Despite all she has experienced, Addario stresses that it is not her role to judge anyone. Her role is to simply tell these stories to others.

Latterkrig

HENRIK VIKEBY
HENRIKVIKEBY@GMAIL.COM

Humor i krig

En av Norges beste komikere gav publikum på Kulturhuset fredagskveld en virkelig god latter. Med komedie som våpen tok Terje Sporsem opp kampen med å anskaffe seg tilskuernes hengivenhet. Med midler som mikrofon-effekter, en fabelaktig presentasjon, og ikke minst vitser som passer enhver, var ikke denne oppgaven så vanskelig!

På hovedscenen til Kulturhuset ble publikum først møtt av en kortfilm hvor vi ser Terje og kona på middagsgate og stemningen gir antydning til voksenleker senere på kvelden. Derimot blir det trøbbel når kona putter kjelen i oppvaskmaskinen. Den ene anklagelsen fører til det andre, og plutselig er det krig på hjemmefronten. Kortfilmen som begynner ganske kleint ender i latterbrøl fra salen ettersom Sporsem stadig rustet opp og lager absurde protestkampanjer mot kvinner.

Når Ålesund-karen med guttegliset entrer scenen er salen (som Sporsem også pekte ut, ikke var mer enn halvfull) i meget godt humør. Han forklarer oss først hvorfor han har valgt temaet krig til showet sitt med at han var i de norske basene i Afghanistan og underholdt soldatene for en tid tilbake. Han tuller med en gang om hvordan de norske veteranene ser annerledes på sikkerhet enn han gjør ved å si "Afghanistan, ja her er det så safe", før de gir ham en skyddsvest.

Det jeg, som østlending, merker meg med en gang er hvordan han (som de fleste andre komikere uten Oslo-dialekt også gjør) imiterer en østlandsk dialekt gjennom hele showet til karakterer han mener er på en eller annen måte en form for stereotypisk oppførsel. Det er som regel i de øyeblikkene han også høster mest latter og applaus, for han gjør det på en grusomt artig og korrekt måte.

FOTO: JUAN PABLO

Verdenskonflikter

Gjennom forestillingen går han gjennom krig i mange former, både aktuelt, samfunnsmessig og historisk. I den første kategorien hans tar han opp de nye norske jagerflyene og alle pengene vi bruker til "fredsbevarende midler". Han tar oss også med på en historisk reise gjennom andre verdenskrig og den kalde krigen med festlige anekdoter og imitasjoner. Samtidig gir han en finger til Sverige for deres nøytralitet og naivitet, og som nordmenn elsker vi sjelden noe bedre enn å gjøre narr av svensker.

I et internt historisk perspektiv harselerer han også med vikingene og gjør her sin flotteste overgang i showet til narkotika

og frognerfruer. Han benytter seg av statistikker og kilder på narkotikabruk her til lands og setter et samfunnskritisk blikk på det hele.

Internasjonalt terrortull

Mot slutten dreier det seg mest om terror, og han har en hysterisk morsom karikatur av en selvmordsbomber med metoden som Sporsem kaller "rompebombe". Latteren runger gjennom salen når han til slutt føder bomben og oppfordrer oss til å nettopp le av terror, ikke frykte det.

I løpet av forestillingen får også kjendisene gjennomgå, som look-a-likene Sivert Høyem og stand-up kollega Dagfinn Lyng-

bø. Tone Damli Aaberg og Aksel Hennie får heller ikke fred, og Nord-Koreas nye leder Kim Jung Un slipper heller ikke fra siktet til Sporsem som gjør en strålende jobb i sine imitasjoner.

Det som også bør nevnes er de tekniske aspektene ved showet, spesielt mikrofon-effektene. Mange komikere bruker mikrofonen til sin fordel, men Sporsem viser at han er en av de bedre. Dessuten har han på et tidspunkt en latterlig bra etterlignelse av en radiovert på en Tromsøkanal.

Selv om det gjerne kunne vært et større publikum gjorde Sporsem en fabelaktig jobb, og enhver som liker stand-up bør få med seg et av hans show en gang!

Adequate Images

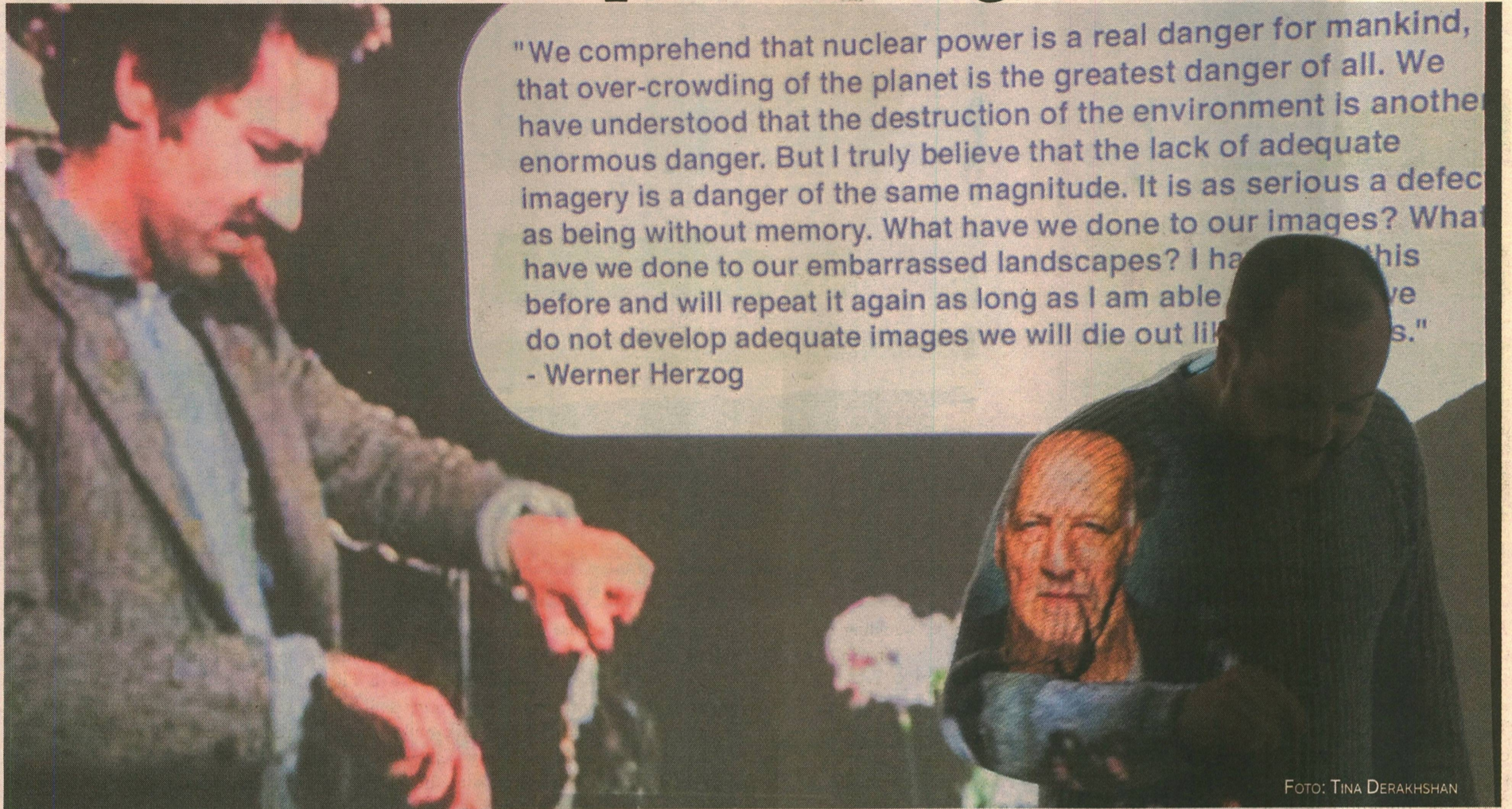

FOTO: TINA DERAKHSHAN

Greener on the other side is a small festival involving a number of videos that was started by Clemens Wilhelm in 2011 and has been traveling around the world ever since.

KASIA MIKOLAJEWSKA
KASIA@UTROPIA.NO

Globalization, main theme

The exhibition's program included twelve short movies, shot by different young artists. The questions Wilhelm was trying to answer were, among others: "Why do we allow ourselves to be ruled by advertisement- the number one driving force of capitalism- even though we know its intentions? Have the corporations colonized our brains?" Trying to point out the problem of globalization is a pretty dangerous act, but what would we call art if it were not for

trying to cross the borders- either physical ones or those found within our minds.

All's fair in love and war

The first half of the program seemed pretty gloomy and depressing. A case in point would be FELMO- a video that stayed with me long after the festival. A puppeteer improvised a monologue based on the headlines of both local and international newspapers. At first the audience gathered at Small Projects Gallery laughed, but they stopped as soon as it got too "serious" and the black humor started dripping from the video; the whole comical atmosphere

disappeared quickly. "All is fair in love and war", well, maybe. It was one of the most controversial videos at the event. The artist asked her friend to describe the various ways of killing someone with different kinds of weapons. However, the controversy did not only come from the content, but also from the artist's apparent apathy towards the material in the video as well as her cold, calculated contribution to her work and use of other people.

Loving Iceland

The organizer himself showed his own video as well. It was at the beginning of the less gloomy part of the event, but nevertheless the

video left a big impression on all of us. It was soft-core porn with Iceland as the main character. The video started quite serene, but after less than a minute most of the audience was probably thinking: Oh, it is not that innocent after all. What follows can only best be described with the following meme quote: "man, that escalated quickly". I still cannot figure out the main point, although I (like everyone else) had fun watching. Whatever it was – fetishism, romanticism, pornography - for sure it was absurd. Straight in your face.

I suppose we can... make up things and call it art

The most poignant movie shown during the event was a piece by Charlotte Young. Her video, which in only a short amount of time received over 200,000 hits on YouTube, was created as a CV. While she was telling us how great and experienced she is, you could see the subtitles telling us "the truth". I recommend looking for it online and watching it. This video, shown as the last one, was the icing on the cake. After almost one hour of different artists playing with our subconscious and affecting our opinions, it was Young's piece that ultimately succeeded in opening our eyes to the fact that all these films are indeed works of art.

FOTO: CAMERON THOMPSON

kunst på campus

Kristin Tårnesvik

I Kristine Tårnesvik fotografier og videoarbeider problematiseres identitet, så vel som kulturell og nasjonal tilhørighet.

Ved å utfordre stereotype forestillinger om minoritetsgrupper og å diskutere grenseproblematikk i nordområdene, knytter hun an til en postkolonial diskurs.

De tidligste arbeidene til Tårnesvik har ofte et lokalt fokus, som videoen "Min Paradis" (2003). Her tas vi med til kunstnerens tidligere hjemsted, Kåfjord. Kunstneren gir oss en omvisning på stedets lokale samvirkelag, og har inntatt rollen som observatør

i omgivelser hun tidligere var en del av.

Kristin Tårnesvik har deltatt i flere prosjekter og utstillinger i regi av kunstner- og kuratorgruppen Pikene på broen. I utstillingen "Forbindelser" (2007) bidro hun med plakaterien "Mein Kampf, unsere Freiheit" (2004). Serien er blitt vist i en rekke byer i nordområdene, som Murmansk, Kirkenes, Arkhangelsk og Kiruna, og problematiserer etnisk

tilhørighet. Plakatene tar utgangspunkt i stillbilder fra stumfilmen "Laila" (1929), og omhandler den samiske jenta med samme navn I likhet med fotoserien "Hot Spots" (2007), som Tårnesvik har utført for Universitet i Tromsø, er plakaten utstyrt med tekster. Ikke sjelden er tekstene til Tårnesvik humoristiske, og de fungerer som innganger til og intervensjoner i bildene.

STATENS, 2007, fotografi på aluminium, 59 x 84 cm

<-Fra boken: «Kunst til stede», redigert av Torild Gjesvik, Unni Grøneng og Søren Ubisch

You've Never Experienced This Before

FOTO: PRESSE

JOE COLLINS
CHOCONUTJOE@YAHOO.CO.UK

The last few years have seen the rise of a totally new type of computer game: games about music. The 2008 title Audiosurf built levels based on whatever piece of music you gave it and let you 'play' through your favourite songs. 2010's Chime went in the opposite direction and generated music based on the player's actions in the game. Arguably, Proteus continues this lineage but goes far beyond anything that came before it. Proteus is a perfect fusion of music and interactivity, a singularity in the history of music games. For

anyone with an honest interest in games and music, Proteus is something to be very excited about.

One could reasonably argue that Proteus isn't really a game per se. It puts the player in a 3D world, from a first-person perspective, and makes use of the WASD+mouse controls familiar to anyone who has played an FPS. But there are none of the objectives, challenges or high-scores that normally define 'games'. Instead, Proteus is all about the music. In fact, Proteus is a piece of music. Proteus is a piece of music presented as a computer-simulated interactive world. If that previous sentence made no sense to you, then you're starting to get an

inkling of just how ground breaking and novel Proteus really is.

Writing a review of Proteus is something of a fool's errand. It's not really something that can be summed up neatly in writing. You need to experience it. Proteus starts by placing the player just off a small island. As the player approaches the island, music begins to emerge. The music changes depending on where the player goes. Specific sounds or melodies are associated with features of the landscape, for example: standing atop a mountain might produce ambient flute sounds, walking past standing stones emits a loud bass note, approaching a frog will

cause the animal to bounce away, accompanied by a suitably bouncy synth sound. The world is filled with strange and wonderful creations, all of which await discovery, and all of which will contribute to the music in some delightful and unpredictable way. The result is a kind of virtuous cycle between the urge to explore the island and the enjoyment of the music. It's not quite playing a game and it's not quite listening to music. It includes both those things, but somehow the whole is greater the sum of its parts.

Of course, Proteus won't be for everyone. For one thing, taste in music varies enormously from per-

son to person. The exact musical genre of Proteus is not easy to pin down, but it could be broadly described as electronic and abstract, though generally relaxed and never dissonant. For the most part the music lacks any clear sense of time or rhythm. I suspect most musos will find Proteus palatable enough, though there are bound to be some exceptions. Country fans need not apply.

Game: Proteus

Developer/Publisher:

Independent

Release date: 2012

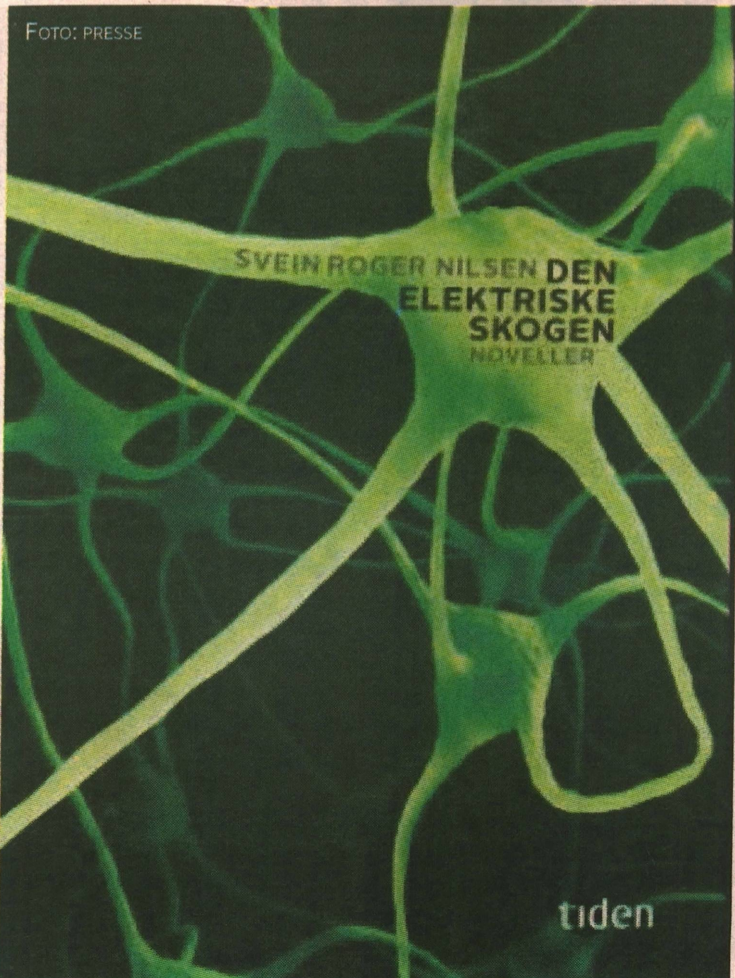

FOTO: PRESSE

Den elektriske skogen

ALEXANDRA TENEBROSO
E-MAIL: ALETEN-2@STUDENT.LTU.SE

Svein Roger Nilsens nyeste novellesamling er en fargepalett med fire nyanser av hemmelighet.

Den elektriske skogen er en liten novellesamling på omtrent 200 sider, hvor man blir hektet på kroken fra side en. Samlingen åpnes sterkt med en historie om korn-sirkler. Nilsen anskueliggjør barnas forventning til sammenheng i tilværelsen, hvordan de ser til foreldre for forklaring på det uforklarlige. Frem presses en løsning der mysteriet blir tilslørt av en god men falsk forklaring.

I en annen historie mister Pluto alt av sin antatte makt foran gut

teggjen sin da han blir satt på plass av en gutt med Downs syn-

drom. Hendelsen blir Plutos forfølgende stigma. Det setter i gang målrettede valg for å gjenvinne kontroll og makt over andre i livet. Veien til makten viser seg å være nedstrødd av fiender og autoritetsfigurer som nekter å anerkjenne Plutos suverenitet.

Tre av fire historier i Den elektriske skogen er fortalt i førsteperson, unntaket er historien om Pluto. Svein Roger Nilsens bøker krysser fiksjonelle dimensjoner med sterke forankringer i virkelige folk, steder og hendelser. Pluto er en type person alle har støtt på men som Nilsen ikke blander sitt alterego opp i, de virker inkompatible.

Neste historie tar oss inn i skoene til Freud og en pasient. Uten å avsløre for mye, har Nilsen tatt to historiske personligheter og skapt en brilliant og uventet vri på for-

tellingen. I den siste novellen etterforskes en serie påsatte branner på et lite sted. En brannekspert blir satt på saken, med historiens forteller til å assistere ham. Uventet slutt, spennende forløp og intrikate personer.

Figurene i Den elektriske skogen har troverdig dybde, satt i historier som krysser mystikk med virkelighet. Som en minneverdig avslutning, en parafraze fra karakteren Morrin: Jeg vil ha Gud i sinnet. Så jeg kan fange og drepe ham.

Tittel: Den elektriske skogen

Forlag: Tiden

Forfatter: Svein Roger Nilsen

Utgitt: 2013

BJARTE AARMO LUND
BJARTE@UTROPIA.NO

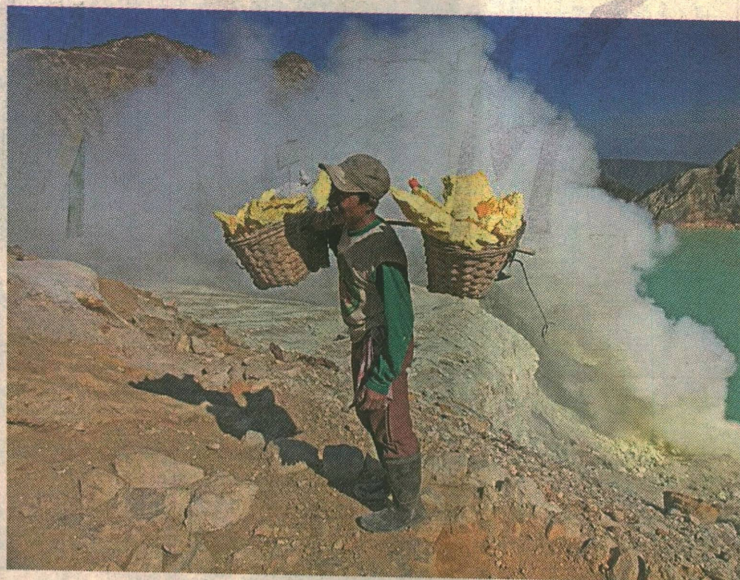
S 16 Svovel

32,065 u

brukte svovel til å produsere krutt, og allerede i år 1044 hadde de flere oppskrifter tilgjengelig til krigføring.

Selv i dag tilsettes gjerne gassen svoveldioksid til vin (som løser seg opp og danner blant annet sulfitter) for å hindre mikroorganismene fra å gjøre om etanolen til eddik, og svovelforbindelser brukes som et "økologisk" middel mot insekter og parasitter.

Svovelforurensinger i petroleums-produkter (spesielt diesel) og kull utgjør en stor klimautfordring i dag. Når svovel brenner dannes svoveldioksid som reagerer med vann og oksygen i atmosfæren og gir opphav til både svovelsyre og svovelsyrling, som er store bestanddeler i sur nedbør.

EN MANN BÆRER RENT SVOVEL FRA EN VULKAN I INDONESIA.

FOTO: CREATIVE COMMONS

Svovel er, på tross av alt, også viktig for alt levende liv. 0.2% av mennesket er svovel. Aminosyrene cystein

og metionin inneholder svovel, og svovelet i cystein er grunnen til at vi kan forme frisyren vår med varme og hårspray.

I samme gruppe som Oksygen finner vi svovel, men svovel har fra gammel-testamentelig tid hatt dårligere rykte enn sin lillebror. Som vi leser i 1. Mosebok 19, 24: "Da lot Herren svovel og ild regne over Sodoma og Gomorra – ned fra Herren, fra himmelen".

Det var nok primært lukten av hydrogendisulfid (H₂S) og andre organiske forbindelser

av svovel som frambrakte assosiasjoner til helvete og evig lidelse, da svovel i seg selv ikke lukter spesielt mye.

Svovel var nemlig kjent for mange av de tidlige sivilisasjonene siden man kan finne det i elementær tilstand, og egypterne brukte svovel som antibiotika mot øyenlokk-betennelse, mens grekerne brukte grunnstoffet mot skadedyr. Kineserene

Utopia's recipe

Chicken Masala

BARBARA LESZ
BARBARA@UTROPIA.NO

Ingredients:

- 4 chicken breasts
- 2 dl yoghurt
- 2 tablespoons of garam masala
- 3 tablespoons of oil
- 3 cloves of garlic
- 1 can of skinless tomatoes
- 3 dl coconut milk
- 2 onions
- salt

Cut the chicken breasts into cubes. Mix the yoghurt with spices, crushed garlic, coconut milk and oil. Depending on your tastes, add salt accordingly. Leave it for a minimum of three hours, preferably overnight. Take it out and fry until chicken is cooked through. Serve with couscous and veggies.

FOTO: PRESSE

Kulturredaktøren anbefaler

Har du bestemt deg for hvilken konsert eller utstilling du skal på i de kommende to ukene?

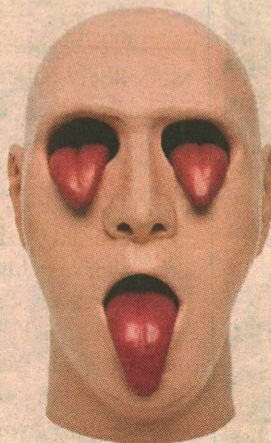
KASIA MIKOLAJEWSKA
KASIA@UTROPIA.NO

STUDENTUKA 2013
Teater Aksen: Elsk Ditt Kjøtt
Sted: Driv
Dato: 21.02.2013, 18:00

FOTO: PRESSE

FOTO: PRESSE

HEROES&ZEROES
Sted: Nedentil
Dato: 22.02.2013, 22:00

SUSANNA AND THE
MAGICAL ORCHESTRA
Sted: Kulturhuset
Dato: 25.02.2013, 21:30

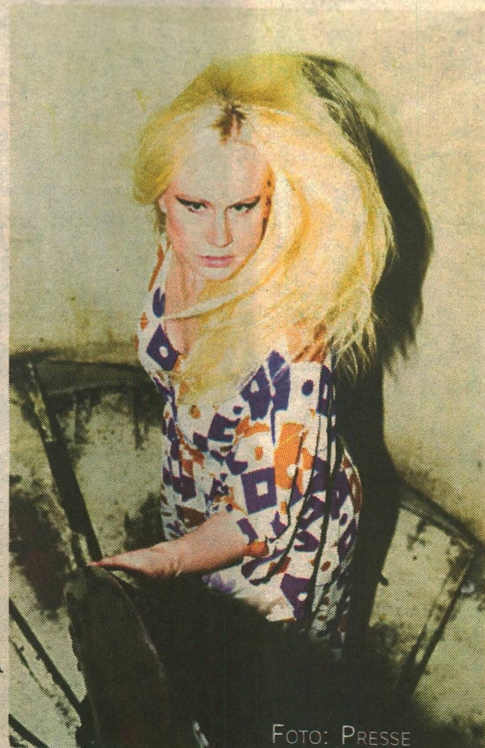
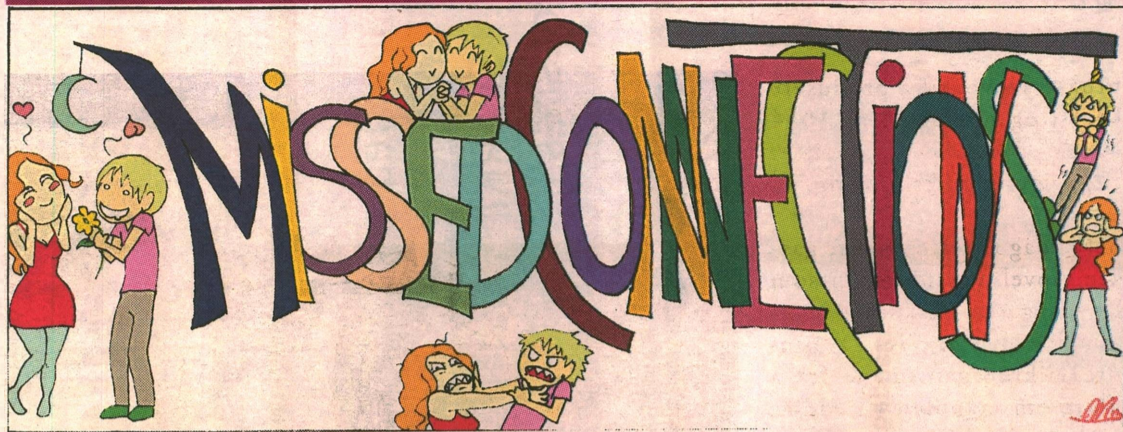

FOTO: PRESSE

missed connections

ILLUSTRASJON: MANON COURTAUX

Missed connections:

To the two girls sitting on the second floor in the humanities library, chatting about their cute lecturer and eating dried fruits from terribly rustling bag:

Stooooooooooooooooooooooooooooo

To all yoga class participants:

You are the most attractive of all the classes in Kraft.

To the boy sitting in the kantine in blue sweatshirt, checked scarf and black hat:

Call me maybe?

To all the international student at UiTø:

vote for the new rector team! Don't let others decide for you. Now programs of both teams are available in Norwegian and in English. You have until 26th February. Remember, remember!

To everybody who ever comes to Café Bodega:

Please learn how to play backgammon, the board has been recently neglected and it really needs your attention.

To the library employees:

I really like all you guys, you're doing a great job with helping to find the books we need and being always polite and smiling. It actually makes our library a more pleasant place to spend time in. Stå på!

advice column: ask Winter

Advice Column

Dear Winter,

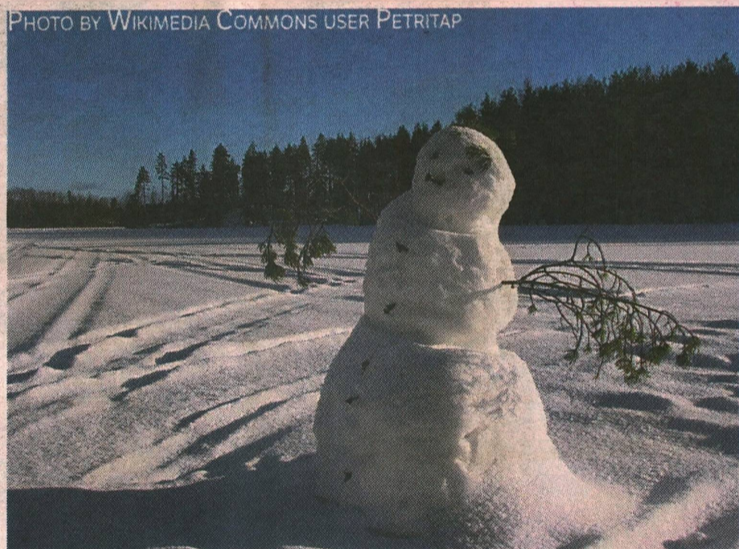
I'm sick of you. I'm not gonna lie to you — I was so happy when I found out that next week it's gonna be warm and there's a chance you'll go away. Finally.

Don't get me wrong, you make everything look nicer than it actually is. And I like it. But 2 months is enough. Just go.

I'm sick of falling down on your ice, of buses running late because of you, of freezing outside waiting for the buses. But what I cannot stand is the tourists everywhere, acting like it's the first time they saw you. For goodness' sake, it'd be lovely if you just went away just to piss them off. I hate them, walking everywhere, taking pictures of everything, getting SO EXCITED about aurora, just BEING there.

To conclude, just piss off.

Yours,
Not-easily-excitable not-a-tourist

Dear Wanker,

You might say you're "not-easily-excitable not-a-tourist", but deep in my heart I know you're just a sad, sad person with no friends and a very big hole in your life you must fill by complaining about everything. I bet you don't even like Christmas. Do I need to say that I bring joy to children; I make skiing possible; I make Tromsø look so nice? Just remember what the city looks like in the autumn and compare that to what it is now. Massive difference, eh?

I have a counter-suggestion for you: instead of being a sour bastard, just go outside and enjoy. Or, alternatively, kill yourself, saving people from having to read your boring, badly-written and nonsense letters. The world would be such a good place without you.

I might go away soon, but what you need to know is that I'll come back sooner or later. There's no getting rid of me.

Truly yours,
The most wonderful time of the year

utroscope

Aries: Don't spend too much time in the library, you're putting yourself at risk of falling down the stairs.

Taurus: Your cat is dying, and will move on to the other side soon. So give up your social life and just spend as much time as possible with him. Oh wait, that's just what you tell people who ask why you're always with at home with your cat. Top tip: get some friends.

Gemini: The two weeks ahead will make you overflow with sunshine, flowers, cats with rainbow tails and pink, flying elephants. Enjoy the beautiful world you live in!

Cancer: The Aurora Jesus seen in Tromsø last week came to see you to tell you you're a wonderful human-being and great fun to be around. (He didn't and you're not. Sort out your life.)

Leo: Drink kulturmilk every day to nourish your body and soul. And start practising yoga. Meditations in the mornings. Calm down. Everything will be ok in the end — if it's not ok it's not the end!

Virgo: You've always wanted to do something for charity? Great! Start with making everyone around you feel better: take a shower. I guarantee you, your days won't be filled with people trying to sit as far away from you as possible anymore.

Libra: Regardless of your gender, paint your nails the sweet colour of lilac and stick some small diamonds to them. Keep them like that for two weeks, until we come up with another super effective way to make everybody around you amused.

Scorpio: Coming back from town last weekend was a bit of a challenge, wasn't it? Don't really remember what happened? Let me tell you: you were dressed like an idiot, danced like an idiot, talked to random girls like an idiot (by the way, none of the girls were even remotely attractive). Wondering if you slept with anyone? Here's your answer: no. Nor you shall in the near future. Nobody's desperate enough to sleep with you.

Sagittarius: I'm never gonna give you up, never gonna let you down, never gonna run around and desert you.

Capricorn: You've been emotional lately thinking about love, the value of life and the true meaning of it. Let me tell you something: life is beautiful. You can do whatever you want. You are the king of your life and it's only you who can change it. So come on, I know what you want to do now: put another episode of Girls on. Go on then. Do it.

Aquarius: Plan for a successful night spent with friends: frutti di mare, tutti frutti, pizza and spaghetti bolognese. To that obligatory soundtrack; "Volare" and "Felicità". And remember, dolce vita!

Pisces: So Valentine's Day was a disaster? Don't worry! It gets better. Not in the next two weeks though. Sorry about that (not really).

ILLUSTRASJONER: MARIE SELJEHAUG JOHANSSON

utropias frivillige	Joe Collins Kiira Keski-Nirva Kjetil Engh Aasen Lionel Perabo Marte Gråberg Olga Shavrina Piotr Mazur Sally Rosendahl Sara Lupini	Stewart Håseth Thea Vinge Thomas Schleider Tosia Chomicz	Jacek Styn Jane Chuah Maria Isabelle Mikalsen Olga Shavrina Rita Azar Svendsen Sally Rosendahl Tina Derakhshan	Illustratører Ha Anh Tran Julie Hagerup Natalia Mazur	Korrektur Amie Leigh Fairs Henrik Vikeby Thea Vinge Stewart Håseth Joe Anderson
Journalister Alexandra Tenebrosø Bjarte Aalmo Lund Francesco Pogliano Henrik Vikeby Ida Bing	Fotografer Cameron Thompson Haukur Sigurdsson Juan Pablo				

the Utopia Calendar

Your source of information about what happens in Tromsø

Musikk Kunst Teater Film
Driv StudenterUka13 SPARK!
Tromsø Poesifestival

søndag 24. februar
Sportssøndag, Driv, 11:00
Sommerbyllup i Italia, Verdens-teatret, 18:45

søndag 03. mars
Sigrid Moldestad, Skarven, 20:00

mandag 25. februar
Mandagsrock TINNITUS, driv, 20:00
Susanna, Kulturhuset, 21:00

mandag 04. mars
Studentvalget 2013 begynner

tirsdag 26. februar
tirsdayslounge, driv, 20:00

tirsdag 05. mars
tirsdayslounge, driv, 20:00

torsdag 21. februar
Festivalåpning SPARK!, Tromsø Bibliotek, 13:00
Psykforeningen foredrag: Arne Holte, Aud. 3 Teo. Hus. 6, 14:00
Transtrømerania!, Tromsø Bibliotek, 18:00
Teateraksen forestilling, Driv, 18:30
Michael Paskalev, Driv, 21:00

onsdag 27. februar
Veronikas to lly, Verdenstestet, 19:00

onsdag 06. mars
Jam Session, Nedentil, 20:00

fredag 22. februar
Andre Somby, Tromsø Bibliotek, 18:00
Teateraksen forestilling, Driv, 18:30
Poesiens legende kraft, Tromsø Bibliotek, 19:00
Iben Sandemose og Paal-Helge Haugen, Tromsø Bibliotek, 21:00
Party Fredag, Driv, 22:00
Heroes&Zeroes, Nedentil, 22:00

torsdag 28 februar
Black Debbath, Driv, 21:00

torsdag 07. mars
Kurt Nilsen, Kulturhuset, 19:30

lørdag 23. februar
Skrivekurs, Tromsø Bibliotek, 10:00
Ensemble Farfaroner, Tromsø Bibliotek, 13:30
Jernbanepoetene, Tromsø Bibliotek, 15:00
SPARKI&sønn, Tromsø Bibliotek, 16:00
CAN:CAN, Tromsø Bibliotek, 17:00
After Ski, Driv, 23:00

fredag 01. mars
Eggun og Sivertsen, Kulturhuset 19:00

for an updated calendar of all the cultural events, go to our website

utopia.no